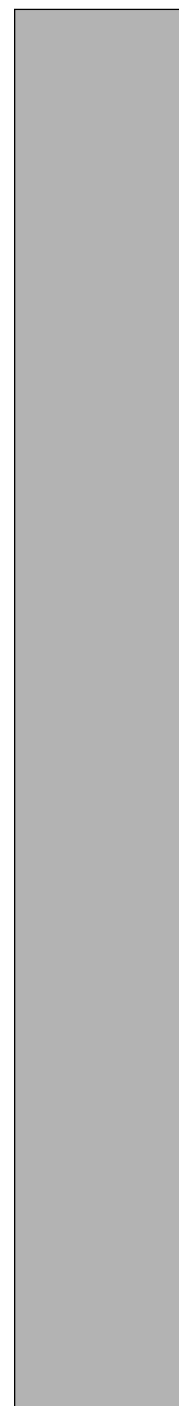
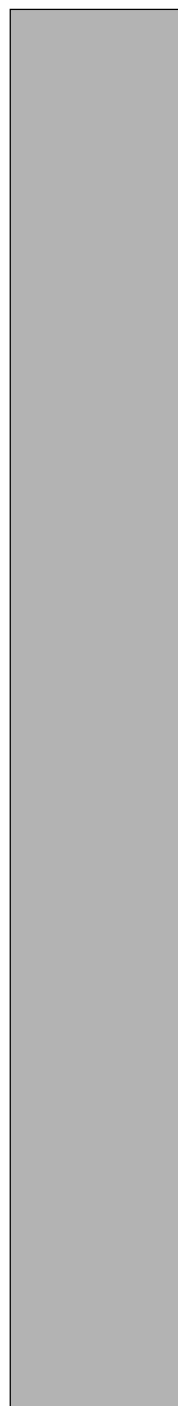

6. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

5. ÚNOR 1995

Homilie J.P. II. ze mše svaté na závěr X. Světového setkání mládeže v Manile. 15. ledna 1995.

V dnešní liturgii nacházíme úchvatný komentář tématu Desátého světového dne mládeže: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“

Když opakujeme v mezizpěvu: „Zde jsem, Pane, pošli mě“ slyšíme vzdálenou ozvěnu toho, co Věčný Syn řekl Otci, když přicházel na svět: „Zde jsem, Bože, abych konal tvou vůli“ (Žid 10,7). Otec miloval svět tak, že dal svého jednorozeného Syna za spásu lidí (sr. Jan 3,16). A naopak Syn tak miloval Otce, že se ztotožnil s láskou Otce k hříšnému a ubohému lidstvu. V tomto věčném rozhovoru Otce se Synem Syn projevil svou ochotou přijít na svět, aby dosáhl svým utrpením a smrtí vykoupení lidstva.

Dnešní evangelium je komentářem, jak Ježíš žil toto mesiášské poslání. Ukazuje nám, jak si Ježíš uvědomoval svůj osud už ve svých dvanácti letech. P. Maria už unavená dlouhým hledáním svého Syna mu říká: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali!“ A on odpověděl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ (Lk 48-49). Toto vědomí se prohlubovalo a rostlo v Ježíšovi během let, až se vynořilo v celé své síle na počátku jeho veřejné činnosti. Moc Otce, který působil v něm, se tedy postupně zjevovala v jeho slovech a jeho skutcích. Definitivním způsobem se ukázala, když se obětoval Otci na kříži. V Getsemanech, v noci před jeho utrpením, Ježíš obnovil svou poslušnost: „Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň“ (Lk 22,42). Zůstal věrný tomu, co řekl jako dvanáctiletý: „Musím se zabývat věcmi svého Otce. Musím plnit jeho vůli.“

„Zde jsem, Pane, pošli mne.“ S pohledem na Krista opakujeme tento verš mezizpěvu jako odpověď na Desátý světový den mládeže, na to, co Pán řekl apoštolům a co nyní říká všem: **„Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás“** (Jan 20,21). Tato Ježíšova slova se stala nejen tématem, nýbrž i usměrňující silou tohoto velkolepého setkání v Manile. Po rozjímání a bdění včera večer tato eucharistická oběť „posvěcuje“ naši odpověď Pánu: ve spojení s Ním všichni společně odpovídáme (odpovězme): **„Pošli mne!“**

Co to ale znamená? Znamená to, že jsme připraveni splnit svůj úkol v poslání Pána. Každý křesťan se

podílí na poslání Krista jedinečným a osobním způsobem. Biskupové, kněží a jáhni se podílejí na Kristově poslání škrze službu, k níž byli vysvěceni. Řeholníci a řeholnice se na něm podílejí prostřednictvím snoubenecké lásky, jež se projevuje v duchu evangelních rad čistoty, chudoby a poslušnosti. Křesťanští laikové se podílejí na poslání Krista: otcové a matky rodin, staří, mladí i děti; prostí lidé i vzdělanci... **Každý pokřtěný má svůj podíl na poslání Krista, v církvi a škrze církev.**

U příležitosti 400. výročí své církevní nezávislosti a zřízení vlastní hierarchické struktury je filipínská církev volána k hluboké obnově. Směr této obnovy už vytyčil Druhý všeobecný filipínský synod, který se konal v r. 1991. Závěrečné prohlášení tvrdí: **„Všichni laičtí věřící jsou voláni k tomu, aby přispívali k ozdravení a k přetvoření společnosti, aby připravovali časný řád na konečný příchod Božího království (č. 435).**

Jaká je úloha mladých, kteří mají pokračovat v Kristově mesiášském poslání, v rámci tohoto úsilí celého Božího lidu? Už jsme rozjímali o tomto bodu během Světového dne mládeže a zvláště během bdění ve včerejší noci. Rád bych připojil zvláštní výzvu, která vyžaduje ozdravení zdroje nezměrné frustrace a utrpení v mnoha rodinách na celém světě. Rodiče a starší lidé často cítí, že ztratili s vámi kontakt a jsou znepokojeni (zmateni) jako P. Maria a Josef zkoušeli úzkost, když zjistili, že se Ježíš v Jeruzalémě ztratil. **Někdy jste velmi kritičtí vůči světu dospělých a leckdy jsou zase oni velmi kritičtí vůči vám. Nic nového a nechybějí k tomu vždy skutečné podklady. Ale vždycky si musíte uvědomit, že svým rodičům vděčíte za svůj život a za své vychování; čtvrté přikázání vyjadřuje lapidárně spravedlivé požadavky vůči nim.** Ve většině případů se postarali o vaši výchovu za cenu osobních obětí. Díky jim jste byli uvedeni do kulturního a sociálního dědictví svého společenství a své země. Všeobecně řečeno, vaši rodiče byli vašimi prvními učiteli víry. Rodiče mají tedy právo očekávat od svých synů a dcer zralé plody svých námah, stejně jako děti a mladí mají právo očekávat od svých rodičů lásku a péči, které jim umožní zdravý vývoj. Žádám vás, abyste vytvářeli mosty rozhovoru a vzájemného sdílení se svými rodiči. **Vyvíjejte zdravý tlak na společnost a pomáhejte jí zbořit přehradu, které vznikly mezi**

generacemi!

Proč si mnozí mladí myslí, že budou svobodní, když se zbaví jakékoliv kontroly a jakékoliv zásady odpovědnosti? Proč si mnozí z nich myslí, že některé způsoby jednání jsou mravně přípustné, protože jsou společensky trpěny? Zneužívají úchvatného daru sexuality, zneužívají nápojů a drog, a považují takové chování za správné, protože některé části společnosti to tolerují. Objektívni mravní normy nejsou dodržovány pod obdobnými nátlaky či pod rozšířeným vlivem módy a tendencí, jak je předkládají hromadné sdělovací prostředky. Milion mladých v celém světě upadá do záludných, ale skutečných forem mravního otroctví.

Utvářejte svůj život podle jediného vzoru, který vás nezklame. Vybízm vás, abyste otevřeli evangelium a objevili, že Ježíš chce být vaším „přítelem“ (sr. Jan 15,14), chce být vaším „kamarádem“ (druhem) na každém úseku vaší životní cesty (Lk 24,13-35). Chce být „cestou“, vaší stezkou napříč úzkostí, pochyb, nadějí a snů o štěstí (sr. Jan 14,6). On je „pravda“, která dá smysl vašim námahám a vašim bojům. Chce vám dát „život“, jako dal nový život mladíkovi z Naimu (sr. Lk 7,11-17), a dal zcela novou budoucnost Zacheovi, který byl duchovně mrtvý ctižádostí a lakomstvím (sr. Lk 19,1-10). On je vaše „vzkříšení“, vaše vítězství nad hříchem a smrtí, naplněním vaší touhy stále žít (sr. Jan 11,25). Proto bude vaší radostí, „skálou“, na které se vaše slabost promění v sílu a optimismus. Je naší spásou, naší nadějí a naším štěstím a naším mírem.

Když se pro vás Kristus stane tím vším, církev bude mít pádné důvody pro svou naději do budoucnosti. **Vždyť na vás závisí třetí tisíciletí,** které se někdy zdá úchvatnou novou epochou (údobím) pro lidstvo, které však také vyvolává nemálo strachu a úzkostí. Říkám to jako člověk, který prožil velkou část dvacátého století, jež pomalu končí. V tomto století došlo k mnoha smutným a ničivým událostem, ale zároveň jsme prožívali tolik kladných věcí, které ospravedlňují naši naději a náš optimismus. Budoucnost závisí na vaší zralosti! Církev hledí do budoucnosti s důvěrou, když slyší, že z vašich rtů zaznívá táž odpověď, jakou dal Ježíš Marii a Josefovi, když ho naši v chrámu: „Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ (Lk 2,49).

Drazí mladí přátelé, Desátý světový den mládeže se chýlí ke konci. Je

na čase, abychom se mnohem důsledněji snažili následovat Krista při plnění jeho spásonosného poslání. Každý způsob apoštolátu a každý druh služby musejí mít svůj zdroj v Kristu: Když říká: „Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás“ (Jan 20,21), činí vás také schopnými splnit toto poslání. V jistém slova smyslu se s vámi dělí. A právě o tomto psal apoštol Pavel: **Bůh si nás vyvolil v Kristu již před stvořením světa**, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří, abychom byli plni lásky; tímto způsobem nás předem určil, abychom skrze Ježíše Krista byli přijati za jeho adoptivní syny a jeho adoptivní dcery (sr. Ef 1,4-5). A právě prostřednictvím milosti, že jsme adoptivní Boží děti, jsme s to vzít na sebe poslání, které nám světil Kristus. Musíme odcházet z Luneta parku s vědomím mnohem větší důvěry v tuto mimořádnou skutečnost!

„Ježíš Kristus je týž včera, dnes a navěky“ (Žid 13,8). Vezmete-li za svou jeho věc a poslání, které vám světuje, pak celá lidská rodina a cír-

kev ve všech končinách světa budou moci hledět do třetího tisíciletí s nadějí a důvěrou. Milí mladí přátelé z Filipín, z Asie, z Dálného východu a z celého světa, buďte znamením naděje pro církev, pro své země a pro celé lidstvo! Kež se vaše světlo šíří z Manily až do těch nejuvzdálenějších koutů světa. Jako „veliké světlo“, které zazářilo v betlémské noci. Buďte syny a dcerami Světla!

Radio Vaticana 15. 1. 1995

Oslava X. světového dne mládeže v pražské arcidiecézi

V době, kdy vrcholilo světové setkání mladých s Janem Pavlem II. na Filipínách, se v pražské arcidiecézi sešli mladí se svými biskupy. Protože otec kardinál Miloslav Vlk se účastnil setkání na Manile osobně, mezi mladé přišel nejdříve otec biskup Fr. Lobkowitz, který po krátkém úvodu zahájil průvod chlapců a děvčat od

kostela sv. Kříže do pražské katedrály. Mladí měli po cestě možnost s otcem biskupem rozmlouvat a také si vyzkoušet, že fyzickou má otec biskup stále dobrou. Mnozí mu totiž nestačili a do katedrály dorazili až delší dobu po něm.

U sv. Víta za doprovodu kytar byl zahájen modlitební večer, který vyvrcholil před 22.00 v noci obřadem světla. Každý z mladých přistoupil ve tmě k otci biskupovi a ten mu předal zapálenou svíčku se slovy: „Jdi! Hlásej evangelium a neboj se! Kristus je s tebou.“ Ti, kdo nebyli ještě dostatečně promrzlí, pokračovali v adoraci v kostele u karmelitek, anebo se účastnili divadla skupiny mladých v kostele u kapucínů. Je třeba dodat, že karmelitky se zachovaly velice mateřsky a pro zmrzlé mladé připravily teplý čaj a dobré cukroví.

Vrcholem oslav v pražské arcidiecézi se stala mše svatá v neděli 15. ledna s otcem biskupem J. Škarvadou. Mladí, kteří zaplnili přední část katedrály, zakusili, jak mladého ducha má (pokračování na str. 5)

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Zajed' na hlubinu (Lk 5,4).

Vezmi do ruky Radostnou zvěst a přečti si z Lukášova evangelia začátek 5. kapitoly. Přidej se k lidu, který spěchá za Ježíšem. Podívej se, jak se rozrostl zástup těch, kteří touží po setkání s ním. Nedej se odradit tou tlačenicí. Ježíš zve k sobě i tebe. Oprostitíš-li se od všeho, co na tebe doléhá, budeš moci setrvat v jeho společnosti a budeš svědkem jeho neobvyklého a podmaňujícího působení.

Unavení rybáři, kteří se celou noc marně namáhali, chtěli připravit své sítě pro další lov, ale nečekaná událost přerušila jejich práci. Pán nastoupil na Petrovu loď a požádal je, aby odrazili od břehu. Neostychej se přistoupit. Na loďce vedle Ježíše je dost místa i pro tebe. Ta chudá bárka se dnes promění na kazatelnu Věčného Slova. Jestliže Ježíš někam vstupuje, je to proto, aby činil dobro: rozdával slovo života, uzdravoval duše i těla, těšil zarmoucené. Neboj se udělat mu kousek místa ve svém srdci. Umožníš mu tím, aby projevil podivuhodným způsobem moc své lásky.

Pohled, jak se zástup utíšil a jak pozorně naslouchá Božímu slovu. Při setkání s Ježíšem není tak důležité, co řekneme my, jako spíše to, co říká On. Dokážeme-li se opravdu ztišit, jistě uslyšíme jeho hlas. Nikdo z těch, kdo se dnes vypravil na břeh jezera,

nelituje. Takto k nim ještě nikdo nepromlouval. Všichni cítí, že zde jde o více než jen o slyšené slovo. Všimni si, že ačkoliv mluví k tak mnohým, jako by jeho slova byla adresována přímo tobě. Tady nepromlouvají pouze ústa, ale i srdce.

Ježíš domluvil, ale jeho působení dnes ještě nekončí. Musí se revanšovat rybáři, který mu poskytl svou loď i svůj čas.

„Zajed' na hlubinu...!“ Petr má svou zkušenost z uplynulé noci. V jeho srdci se obnovil pocit zklamání z marné námahy. Ale ten Mistr, který celý den tak obdivuhodně promlouval, má v sobě cosi podmanivého. „Na tvé slovo rozestřu sítě.“

Včera se namáhal na svou vlastní pěst a výsledek byl žalostný. Dnes je situace podstatně jiná. Pán je s ním a vyzývá je, aby zahájil lov. Záhy se přesvědčí, že se vždy vyplatí řídit se Ježíšovým doporučením.

Všimni si, jak citlivě a taktně Pán postupuje. Dá svou moc poznat Petrovi způsobem, který je tomuto rybáři tak blízký: zázračným úlovkem. Petr je zkušený rybář a velice dobře ví, co se dá v těchto vodách ulovit. To není obyčejný rybolov. Stal se zázrak. Živý zážitek Boží přítomnosti probouzí v Petrovi vědomí vlastní hříšnosti: „Odejdi Pane. Nezasloužím si to, jsem hříšný...“

Jonemže hříšnost není důvodem, aby Ježíš odcházel. Právě naopak,

přišel, aby hledal hříšníky. Zná velmi dobře Petrovy viny, nejen ty minulé, ale i ty budoucí. Co jej k Petrovi láká, je jeho bezprostřednost a upřímnost. Dokážeš-li Pánu otevřít své srdce a předložit bez obalu své viny i své obavy, skloní se k tobě s překvapující laskavostí: „Neboj se! Chceš-li pojď se mnou. Potřebuji do sítí své lásky ulovit celý svět. Můžeš mi pomáhat“.

Zvedni svůj zrak a zadívej se do Ježíšových očí. Divíš se, že při tom pohledu zapomněli rybáři na sítě, na ryby, na všechnen prospěch, který mohli mít z takového úlovku? Nic nemůže vyvážit nabídku Ježíšova trvalého přátelství. Opustili všechno a šli za ním.

I ty máš na vybranou. Namáhat se dál pro sebe, na svou vlastní pěst, nebo se přidat k Ježíši. Nemůžeš-li se rozhodnout, odraz na čas od břehu, zajed' na hlubinu. Až se ti ztratí za obzorem všechno to, co na tebe stále doléhá, a budeš mít nad hlavou jen nebe plné Božích hvězd, až budeš stát sám tváří v tvář svému nejlepšímu Příteli, řekni mu bez rozpaků: „Celý život jsem se namáhal, a nic jsem neulovil, ale na tvé slovo rozestřu sítě.“ Jestliže Tě Ježíš zve, neohlížej se za tím, co máš opustit, ale dívej se, co ti Pán nabízí: stokrát více a po smrti království nebeské: SÁM SEBE.

I tobě platí slovo plné útěchy: Neboj se!

Bratr Amadeus

SPOLEČENSTVÍ MODLITBY

Mezi listy, které nám přicházejí do redakce, objevil se také jeden, který nám doporučoval, abychom zrušili obsah této stránky, kterou pisatel pokládá za zbytečnou. I když byl tento hlas ojedinělý, nepochybujeme o tom, že ne jeden čtenář by se bez obsahu této stránky obešel. Ale i kdyby těch, kteří na tuto stránku čekají, bylo docela málo, máme zprávy, že jich pomalu, ale trvale přibývá.

Tato stránka je určena těm, kteří chtějí svůj křesťanský duchovní život prožívat v těsnějším spojení s celou církví. Skutečné společenství Božího lidu má proti všem jiným lidským společenstvím tu přednost, že se vírou mohou spojit se všemi věřícími, s jejich modlitbami, obětmi na celém světě. I když budu úplně sám a opuštěný, svou modlitbou a vírou mohu navázat spojení se všemi těmi miliony křesťanů roztroušených po celé zeměkouli. A nejkrásnější a nejcennější je to, že nám Matka církev umožňuje, aby tato naše modlitba byla skutečně společná. Ve společenství svatých se na celém světě slouží stejná eucharistická oběť, čtou se stejné úryvky Božího slova z Písma sv., modlí se stejná společná denní modlitba církve.

Každý z nás, kdo nemá tu možnost účastnit se i o všedních dnech mše sv., může si podle údajů na této stránce vyhledat v Písmu sv. příslušné úryvky a napojit se na bohoslužbu slova, která se určitě v každém okamžiku někde na světě slaví. Bohoslužba slova je významnou cestou setkání s Bohem, o to více, když ji spojujeme s krátkým rozjímáním a duchovním svatým přijímáním.

Kdo si obstará knihu Denní modlitba církve, může podle údajů v tabulce mít účast na společné modlitbě, kterou přednášejí Bohu všechny zasvěcené osoby Sv. Otcem počínaje, spolu s velkým počtem věřících na celém světě. Tato modlitba je sestavena z nejkrásnějších starozákonních i novozákonních textů, seznamuje nás se světcí a slavnostmi církevního roku, posiluje naše odhodlání k upřímné službě Bohu i bližním a provází nás tak po celý den. Spojíme se tu ve společných přímlovách za potřeby církve i světa.

Den má 1440 minut. Věnujeme-li z nich 45 (3%) setkání s Bohem, je to mnoho nebo málo? Rozhodně je to méně, než kolik většina z nás stráví před televizní obrazovkou (10-20%).

Tak necht' je tato stránka opakovaným pozváním do velkého společenství modlitby ve společenství svatých.

Knihu "Denní modlitba církve" si můžete u nás objednat.

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 5. února 5. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Iz 6,1-2a.3-8 Ž: 138,(137),1-2a.2bc+3.4-5.7c-8 odp.:1c 2. čt.: 1Kor 15,1-11 Ev.: Lk 5,1-11
Pondělí 6. února pam. sv. Pavla Mikiho a druhů	- 1. čt.: Gn 1,1-19 Ž: 103,1-2a.5-6.10+12.24+35c odp.:31b Ev.: Mk 6,53-56
Úterý 7. února ferie	- 1. čt.: Gn 1,20-2,4a Ž: 8,4-5.6-7.8-9 odp.: 2a Ev.: Mk 7,1-13
Středa 8. února nez. pam. sv. Jeronýma Emilianiho	- 1. čt.: Gn 2,4b-9.15-17 Ž: 103,1-2a.27-28.29bc-30 odp.:1a Ev.: Mk 7,14-23
Čtvrtek 9. února ferie	- 1. čt.: Gn 2,18-25 Ž: 127,1-2.3.4-5 odp.:1a Ev.: Mk 7,24-30
Pátek 10. února pam. sv. Scholastiky	- 1. čt.: Gn 3,1-8 Ž: 31,1-2.5.6.7 odp.:1.a Ev.: Mk 7,31-37
Sobota 11. února nez. pam. Panny Marie Lurdské	- 1. čt.: Gn 3,9-24 Ž: 89,2.3-4.5-6.12-13 odp.: 1 Ev.: Mk 8,1-10

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	5. 2.	6. 2.	7. 2.	8. 2.	9. 2.	10. 2.	11. 2.

Antifona	812	1692	841	857	873	1741	905
Žalm	783	786	783	783	783	786	786

Ranní chvály

Hymnus	812	1693	842	857	873	1742	905
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1693	847	861	877	1743	908
Antifona k Zach. kantiku	692	1694	847	861	877	1307	1308
Prosby	817	1694	847	861	878	1744	909
Záv. modlitba	692	1306	847	1306	878	1307	1308

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	692	835	851	865	882	898	913

Nešpory: SO

Hymnus	807	821	1698	852	867	883	1746	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	900	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1701	856	871	887	1749	918
Ant. ke kant. P. M.	692	693	1701	856	871	887	1750	693
Prosby	811	826	1702	856	872	888	1750	918
Záv. modlitba	692	692	1306	857	1306	888	1307	693

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

POKÁNÍ, POKÁNÍ, POKÁNÍ

Povězte mi, byl křest Janův z nebe či od lidí?

(Lk 20,4)

Slyšíme-li jméno Lurdy, vybaví se nám představa místa, kam se sjíždějí beznadějně nemocní, aby se jim dostalo uzdravení. Ale podstata poselství tohoto soukromého lurdského zjevení je obsažena ve dvou větách:

Modlete se za ubohé hříšníky, za svět tolik znepokojovaný.

Pokání, pokání, pokání.

Životní pouť lurdské vizionářky sv. Bernadetty Soubirousové je součástí lurdského poselství a přivádí nás k vážnému zamyšlení. V těch 18 viděních, která začala 11. února 1858 v Massabielské jeskyni, žádala Panna Maria především o jedno: o modlitbu a pokání. Symbolem požadované modlitby byl od počátku růženec. Symbolem pokání bylo nejhlubší pokolení a utrpení. Plazit se po kolenou a líbat zemi je dnes pro leckoho nepřijatelné. A přece i v tom všem měla být vizionářka příkladem. Panna Maria věděla velmi dobře, že její vyvolená to nebude mít lehké. Hovořila s ní také o štěstí, ale způsobem, který vyvolává u tohoto světa zlost: „Neslibuji vám štěstí na tomto světě, ale udělám vás šťastnou na onom světě.“ Tento svět totiž pokládá za správné jenom to, co přináší štěstí hned teď, a v tom je jeho tragedie.

Až do chvíle zjevení měla Bernadetta sotva nějaké velké představy a očekávání, pokud jde o štěstí: trochu štěstí při sběru dřeva do kamen, trochu tepla ve světnici, nějaké sousto pro hladový žaludek, kousek práce pro nezaměstnaného otce, ne příliš mnoho starostí pro matku.

Prostinká dívka z Lurd se utkala v obdivuhodném zápasu se světskou i církevní vrchností. Proti sebevědomým a zpurným hodnostářům stála její dětská prostota, víra a neochvějná oddanost poslání, kterým ji Paní pověřila. Dala se své Paní do služeb bez výhrad a bez nároků jako koště, kterým se zamete a pak se postaví za dveře.

Když 30. října 1867, devět let po zjeveních, vstupovala do kláštera, řekla jí novicmistryně, ať se věnuje modlení, protože se pro nic jiného nehodí. K této modlitbě se jí postarala o patřičnou dávku utrpení a oběti, které spolu s Bernadettinou chorobou představovaly dokonalý očištec na zemi. Mariina předpověď nebyla žádná prázdná slova. Jedna z Bernadettiných spolunovicek si zapsala do deníku: „Jaké štěstí nebýt Bernadettou!“

Deník, který si sv. Bernadetta vedla, nám podává svědectví, že nebyla němá a hluchá ke svému osudu. Čteme tam: „Ó má Matko, vkládám do tvého srdce úzkosti srdce svého, abych tam našla odvahu a sílu... zůstat skrytá v bezmoci a neschopnosti.... Maria, moje milá maminko, podívej se, tvé dítě už nemůže dál... být drcena jako pšeničné zrno...“

Její poslední slova zněla: „Viděla jsem ji, byla tak krásná!... Pros za mne hříšníci... ubohou hříšnici...“

Amen vyslovila již v náručí své Matky.

Na svátek Neposkvrněného početí 1933 byla ta, která „nebyla k ničemu“, postavena na oltář a zařazena mezi svěťice. Její dodnes neporušené tělo není senzací, ale trvalým mlčenlivým napomenutím a potvrzením jejího poselství. Ze své nebeské slávy nám dává na srozuměnou, jak se máme křesťansky dívat na pojem „štěstí“, abychom správně pochopili jeho pravý smysl a stali se stejně vnímaví pro Matčin hlas jako ona. Je trvalým mementem, čeho si Bůh doopravdy cení.

Význačný teolog Karl Rahner jednou řekl: „S fenoménem soukromých zjevení je třeba zacházet opatrně a s vírou.“ Tato opatrnost nemá jen varovat, abychom nepřijali nepravé zjevení, ale především abychom neodmítali to správné. Rahner kritizuje rigorózní skepsi, s jakou se přistupuje ke zkoumání jednotlivých mariánských zjevení. Zkoumání se podobá spíše soudu, a to nejen nad vizionáři, ale i nad původci zjevení, nad nimiž se vynášejí smělé ortely. „O vděčnosti, úctě, uctívém dojetí a z toho vyplývajícím „Staň se!“, o naslouchání, úžasu nad projevem nebe, o pokorné připravenosti k chvále a přijímání sděleného poselství nemůže být většinou u zainteresovaných osob ani řečí“.

Rahner upozorňuje, že postoj systematického zpochybňování, metodické nevíry, všeobecné skepse a nedůvěry se stává přetrvávajícím metodou přístupu i k těm zjevením, která už církev oficiálně uznala. „To platí jak o Lurdech, tak o Fatimě i o jiných zjeveních 19. a 20. století“ (In: Leben, 1-2/95, s.7)

Mariino poselství před 140 lety bylo totéž jako dnes: modlitba a pokání. Těm, kteří je přijmou, neslibuje Panna Maria stejně jako Bernadettě pozemské štěstí, ale jednou radostnou účast z patření na Boha v jejím společenství.

Ale jelikož to je vlastně jediný skutečný smysl našeho života, musíme dát za pravdu Karlu Rahnerovi, že

je zde na místě především úcta a dojetí, vděčnost a pokorná připravenost na přijetí poselství, a nikoliv nesmlouvavý soud a racionalistická kritičnost, která potězkává poselství z nebe, zda je hodno našeho uznání či ne. Jinak vzniká nebezpečí, že začneme „potězkávat“ i poselství evangelia.

Modlitba a pokání, to přece není výmysl Matky Boží nebo nějakého vizionáře. Povinnost zapojit se tímto zcela evidentním způsobem do díla spásy není podmíněna uznáním či neuznáním zjevení, které nám ji jenom připomíná. Vyplývá přece ze samotného evangelia: Je třeba se stále modlit a nikdy nepřestávat (Lk 18,1). Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete (Lk 13,4). Kdybychom se tak skutečně chovali, nebylo by zapotřebí, aby nám to naše Matka tak vytrvale připomínala.

Patrick de Laubier, profesor na ženevské univerzitě, říká: „Za zdánlivou přemírou poselství je třeba vidět moudrost známou z pedagogiky, která ví, že časem všechno zevšední, upadne v zapomenutí, a tak Boží láska sahá k opakování, aby zasáhla stále hlubší vrstvy lidského srdce, při čemž respektuje jeho svobodu“ (In: Maria heute, 94/295/14)

Dostane-li se mi napomenutí, jaká by měla být křesťanská reakce: ptát se, kdo si to dovoluje a jakým právem, nebo se zamyslet nad sebou? Odmítat něco, co bychom udělali, jen kdyby nám to někdo jiný stále nepřipomínal, to je chování trucovitých dětí.

Lurdy nejsou centrem alternativní medicíny, ale místem a výzvou k obrácení. Viditelná znamená uzdravení jsou jen dokladem, že to P. Maria myslela a stále myslí zcela vážně: Obratě se, modlete se a číňte pokání. Vratte se k mému Synu doopravdy a s pokorou a cokoliv vám řekne, učíňte (J 2,5).

-ire-

(pokračování ze str. 3)

otec biskup. Jeho kázání zapůsobilo snad na všechny přítomné a výzva k hlásání evangelia se mnohým vryla do srdce. Když se pak účastníci rozcházel, nesli si domů alespoň něco z toho, co druzí prožili s papežem na Filipínách. Snad to nejdůležitější by se dalo vyjádřit slovy samotného svatého otce:

**„Nemějte strach.
Otevřte dokořán dveře Kristu.“**

P. Jan Balík

Stalo se to před 22 lety v prvních listopadových dnech. Paní Erminia Pane byla na jedno oko úplně slepá a na druhém bylo oční víčko přivřeno tak, že prakticky vůbec nic neviděla. Její úplné uzdravení v Lurdech znamenalo pro ni a její příbuzné návrat k víře a ke křesťanskému svědectví života.

„Nezdržujte mne!“ „Dnes je stávkový den, ale pacienti musí být přesto ošetřeni. Co mi tady říkáte, je absurdní. Je to, jako by nějaký chlapec, který už nemá nohy, měl hrát fotbal!“ To byla slova ředitele milánské univerzitní oční kliniky, prof. Mario Miglia, která řekl své bývalé pacientce Erminii Pane.

Já ale vidím dobře

A přesto paní Erminia dobře viděla. Poznala velmi dobře všechno, co jí profesor ukázal. Bylo to pět kuličkových per, která měl v kapse, nyní jí ukazoval prostřední červené.

Profesor zprvu nevěřil, přistoupil ale k dalšímu vyšetření. Pravé oko, kterému od narození chyběla sítnice, bylo jako dříve.

„Zavřete levé oko. Co je to? A toto tady?“ Paní Erminia odpovídala úplně správně. Nebyl to žádný trik, žádný špatný žert. Ne, ona viděla! A přesto potvrdily přístroje profesorovy při prohlídce oka přesně diagnózu, kterou stanovil prof. Bielti z římské univerzitní kliniky už v únoru 1971: Corioretinitis (odděle ní sítnice) s nulovou schopností vidění.

Profesor poněkud znervózněl, jakoby snad jeho diagnóza nebyla exaktní.

Musíme vás důkladněji vyšetřit. Přijďte znovu 9. listopadu, řekl pacientce.

Tajemná návštěva

Všechno začalo, když byla na klinice, aby jí ošetřili to oko, na něž ještě částečně viděla, které vykazovalo vnější ochrnutí očního víčka (spadnutí s možností zvednutí na 9/10 správné schopnosti vidění).

Nechala se přivést do čekárny a posadila se na židli. Byla tam sama a zapálila si cigaretu, když zpozorovala, že se dveře otevřely. Prstem si "pozvedla" víčko levého oka, které se kvůli ochrnutí samo nepohybovalo a viděla k sobě přicházet nějakou paní, která za sebou zavřela dveře.

"Paní, váš pás se zachytil za dveře, řekla signora Erminia."

"Děkuji, odpověděla paní a posadila se vedle ní a začala s ní rozmlouvat. Říkala slova, která zasahovala do srdce a proměňovala je. Se srdcem proměňovala celou bytost. Signora Erminia nebyla totiž zrovna praktikující katoličkou.

Uplynulo jeden a čtvrt hodiny, když se paní rozloučila a představila se: Jsem Matka Boží. Očekávám tě brzy v Lurdech. Ve své svatyni tě uzdravím a tvůj případ bude 65. velkým, církví uznaným zázrakem.

V bazénu v Lurdech

Signora Erminia spěchala domů a sdělila své matce, strýci (hlavě rodiny) a bratrům své rozhodnutí, co nejdříve se vydat do Lurd. Ještě koncem měsíce. Pokusy všech odvrátit ji od tohoto, vzhledem k zdravotnímu stavu bláznivého rozhodnutí, zůstaly bezvýsledné. Koncem měsíce odcestuje.

Mezitím dosti vážně onemocněla matka, která se nakonec uvolila, že ji bude doprovázet. Teď byla Erminia úplně sama a nikdo jí nechtěl pomoci. Musela se také sama postarat o jízděnky. Ale tu se setkala u jednoho železničního úředníka s velkým porozuměním. Když se dověděl o její situaci, byl dojat k slzám, postaral se o rezervování místa a zorganizoval jí celou cestu.

Dny ubíhaly, ale matka se neuzdravovala. Už zbývaly jen dva dny do odjezdu. Tu jí řekla Erminia s vírou tajemné jistoty:

"Mami, uvidíš, zítra ti bude lépe." A skutečně, příštího dne se cítila matka nejenom bez horečky, nýbrž úplně zdravá a schopná nastoupit cestu, která měla začít 31. října.

Při jedné dlouhé zastávce vlaku se matka pokoušela zvidat, protože cítila za vším něco tajemného. Ale dcera neřekla ani slovo, které by dávalo tušit setkání s Madonou.

Když přijely do Lurd, hledaly ubytování, aby si trochu odpočinuly. A potom, hned téhož rána, šly dosti časně k „jeskyni“ se pomodlit. Šly bosy po chladném náměstí. Po chvíli modlitby v jeskyni vyhledaly bazén, který se otevíral v tuto roční dobu až o 11. hodině. Čekaly trpělivě a byly prvními hosty na koupání.

A tam, v koupacím hale, se stalo to neuvěřitelné! Když se ponořila do ledové vody nádrže, pocítila Erminia, jak do ní proudí nová síla a jestliže jí při vstupování ještě museli pomáhat, vyšla nyní bez pomoci z nádrže ven, mohla vidět a cítila se dobře.

Všem, kdo jí přišli vstříc, řekla radostně:

"Madona mě uzdravila. Mohu vidět!"

Šla také do kanceláře pro lékařské zjištění v Lurdech, aby událost oznámila Dr. Mangiupanovi, jemuž předala úplné lékařské nálezy o své nemoci.

"Jak to, že máte u sebe všechny podklady, které potřebujeme?," ptal se vedoucí úřadu.

Její odpověď byla ohromující:

„Madona mi řekla, abych je vzala s sebou, že mě ve své svatyni uzdraví. Tak jsem je vzala.“

Poté, co přednesla Madoně své vroucí děkonné modlitby v chrámě, chystaly se obě poutnice na cestu domů.

Další zázrak: obrácení v rodině

Příbuzní, kteří se hned dověděli o uzdravení, stáli všichni na nádraží, aby ji přivítali. Po prvním momentu zvědavého překvapení nastala v celé rodině řada obrácení k činnému křesťanskému životu. Matka Boží všechny přivedla k Ježíši.

Tak se uskutečnila předpověď: „Staneš se svědkyní mojí mateřské lásky!“ Také lékařský tým milánské univerzity, na níž byla ošetřována, a který zkoumal případ signory Pane, byl výsledkem ohromen:

„Na pravém oku přesná schopnost vidění 1/50 a jednoznačný ústup ochrnutí víčka na levém oku.“

Při další kontrolní prohlídce „další zlepšení přesné schopnosti vidění pravého oka na 1/10. Přibývající rozšiřování zorného pole. Schopnost vidění levého oka zůstává nezměněna.

Tato skutečnost vyvolala u různých osob personálu kliniky duchovní obrácení, které přešlo ve vážné hledání Boha. Někteří lékaři byli schopni uvést podobná prohlášení: „Podepsaný prof. Giancarlo Gori může vědecky bezvýhradně potvrdit, že signora Erminia Pane byla vyléčena 3. listopadu v Lurdech ihned po ponoření do vodní nádrže od vrozené slepoty na pravém oku a od ofthalmoflegie na levém oku (ochrnutí třetího mozkového nervu). Podepsán Gori Giancarlo.“

„Opravdu velkým zázrakem není ale znovunabytá schopnost vidění“, jak říká Erminia, „nýbrž že jsem mohla poznat, že Matka Boží je naší milující matkou“.

Maria je jistě naší matkou. Je milující matkou, která se stará o všechny své děti nekonečnou láskou, i když si toho nejsme vždycky vědomi.

To je od nynějška její misie: říci všem mladým, starým, zdravým a nemocným, bohatým i chudým, že nejsme sami, nejsme opuštěni. Na naší straně stojí Matka, která nás něžně miluje: Maria, Matka a naše matka. Můžeme jí klidně svěřit svůj život, naše radosti a utrpení, snahy a naděje, strachy a tužby po dobru.

M. Bertoli
(z časopisu „Sacro Cuore“,
Bologna)

Převzato z časopisu Maria heute,
Nr. 295/1994

Dobrotu člověka poznáme podle toho, jak dovede s jiným cítit.

Soucit je základním citem srdce, v němž sídlí dobrotivost.

Nemůžeme čekat ani oddanost, ani lásku od toho, jehož srdcem nezachvěje cizí utrpení.

Jsou lidé, kteří nevidí kolem sebe bolest.

Potkávají ji sice na svých cestách, ale přejdou bez povšimnutí.

Uzavírají před ní své srdce, nezastaví se, aby podali pomocnou ruku ubožákovi, jenž strádá, aby přiložili na jeho rány způsobené životem léčivý obvaz.

Tito lidé znají jen své záležitosti a své radosti, neobětují nic ze svých zájmů ve prospěch jiných, kteří potřebují pomoci.

Jsou dokonce i lidé, kteří místo aby posílili svým soucitem ty, které stihlo neštěstí, pátrají po jejich chybách.

Srážejí k zemi ty, kteří klesají pod svým souzením, místo aby je podepřeli svou láskou.

Rozhlašují jejich slabosti, když by o nich měli mlčet, se zlomyslnou zálibou sdělují jiným chyby těch, jež by bylo milosrdné mlčení zachránilo.

Jsou to lidé zlého ducha.

Jinak se nám jeví člověk, jehož srdce bije vroucím rytmem lásky.

Vycítuje utrpení jiných. Ani stín smutku na cizí tváři mu neunikne. Vidí i rány, které skrývá ostych trpícího.

Neodvrací své oči od utrpení, věnuje mu pohled plný lásky.

Neodsoudí nešťastného, cítí s ním, trpí s ním a snaží se přiblížit jeho duši.

Nevidí chybu, protože vidí bídu.

Každá bolest jej dojíhá stejně, bolest těla, smutek srdce, rána, kterou zasadí život, trýznivá žízeň ducha.

Člověk dobrého srdce si nikdy nechá ujít příležitost, aby nepomohl ubohým.

Jsme svědky velkých snah zlepšit osud ubohých.

Ale to nic nemění na výroku Kristově: Chudé budete mítí stále s sebou.

Ať stane doba na jakékoli výši, stále budou sirotci, kteří potřebují pomoci, stále bude nutno starat se o nemocné, chránit slabé, napřimovat povahy zkrivené a zkažené, stále budou ti, kteří jsou zmitáni chorobnou tížností nebo smyslností a kteří kladou své nesmyslné a zvrácené požadavky nad povinnost, budou zločinci, jejichž kruté vášně budou nebezpečím pro lidskou společnost.

Stále bude třeba stavět nemocnice, útulky, ozdravovny, zaopatřovací ústavy, věznice, trestné tábory.

Bída nikdy nevyvizí.

Žádné srdce nebylo nikdy tak laskavé a soucitné jako srdce Kristovo.

Toto svaté srdce, plné Božího milosrdenství, hlásalo na zemi království lásky.

Ze svého nesmírného bohatství chtělo rozdávat pouze dobrotu.

Neuzavíralo se žádně prosbě.

Pro všechny mělo soucit a potěchu.

Každá bolest v něm našla pochopení a ztišení.

Přinášeli Mu nemocné a On je uzdravoval.

Potkával malomocné a očišťoval je.

Viděl slzy nad mrtvými a navracel zemřelým život.

Rozmnožil chleby, aby nasýtil zástupy, které Ho následovaly na poušť.

Odpustil kající Magdaléně, a cizoložná žena našla u Jeho nohou spásu.

Byl dojat pláčem Šimona Petra a vyslyšel prosbu kajícího lotra.

Jeho smrt na potupném dřevě kříže byla dovršením jeho vykupitelské lásky.

Učil jen lásce.

Těm, kteří chtěli seslat oheň s nebe na nevděčné Samaří, odpověděl: „Nevíte, čího ducha jste.“

Tento duch, jehož ztělesněním je Kristovo srdce, jeví se v chování milosrdného Samaritána, který spatřil zraněného člověka na jerišké cestě, který sestoupil ze soumara, aby nalil na otevřené rány trpícího olej a víno lásky, který jej dal ošetřovat na své útraty v blízkém hostinci.

Necitelné srdce vypodobnil v postavě krutého boháče, který se oddával hodům a nedbal toho, že u jeho prahu umírá Lazar hladem, odsoudil boháče, který hází zbytky jídel raději psům, nežli by je dal ubožákovi.

Hlásá, že Božího milosrdenství dojdou pouze ti, kteří byli milosrdní na zemi.

Všichni světci napájeli svá srdce z nekonečné lásky Kristovy.

Zdá se, že jedním z nejhrolivějších žáků byl sv. Vincenc z Pauly.

Nebyla bídy a bolesti, která by se nebyla dotkla jeho srdce: žebráci, nemocní, děti, oběti války a práce, vězňové, lidé zabředlí do nefestí, ženy zmitané neklidem a bouřemi srdce, všichni našli u něho pochopení a soucit.

Zcela pravdivě nám jej představují obrazy, jak se sklání k opuštěnému dítěti na ulici, jak je nese na svých

rukou do útulku, jež sám založil.

K tomu sv. Vincence z Pauly nevedla nějaká filozofická úvaha o povinnostech k bližnímu. K tomu jej vedl svatý plamen srdce, srdce plného lásky, jež dojíhala bolest druhého.

Když Bůh stvořil srdce člověka, vložil do něho především dobrotu. Proto soucit a bolest nad bídou a strádáním jiných je jako seménko vlastně v každé lidské duši.

Avšak v kolika srdcích našlo toto seménko živnou půdu?

Potkáváme tolik lidí bezcitných a tvrdých.

Jsou duše vznešené, v nichž setba dobra rozkvétá v bohaté plody.

Jsou však duše, v nichž vydává žeň jenom po dlouhé péči.

Je proto nutno každému dítěti ve vhodnou dobu zdůraznit krásu dobrého srdce.

Je mnoho pravdy v tom, že je spíše třeba učit lidi cítit s utrpením jiných než své vlastní snášet.

Záchvěvy dobroty v našem srdci nejsou ničím, nestanou-li se dobrými skutky.

Tato slova nejsou zcela pravdivá.

City lásky, jež rozechvívají dobré srdce, jsou už samy o sobě něčím dobrým.

Každou trpící duši posílí vědomí, že o její bolesti vědí jiní, že ji chápou a svou láskou podpirají.

Ze všech béd, jež potkáváme na cestě životem, vyžaduje poměrně jen malý počet účinné pomoci skutkem, ale všichni trpící hledají v našem srdci alespoň soucit.

Soucit stojí pouze jakoby na prahu srdce, které je schopno skutků milosrdenství, přirozeně směřuje k tomu, aby se projevil navenek.

Soucitná duše přeměňuje bolest jiného v bolest vlastní.

Dá všechno, aby pomohla tam, kde vidí potřebu pomoci, aby uskutečnila svou vznešenou touhu prozářít štěstím osudy jiných lidí.

Obětuje vše, svůj čas, svůj majetek i své srdce.

Dobrý člověk se upíná svou láskou k těm, kterým pomáhá.

Každý svůj čin prozařuje teplem svého srdce. Nehledá uznání ani lásky k sobě.

Je šťasten, když miluje jiné a prokazuje jim dobro.

Působí mu větší štěstí, může-li dobrovolně dávat než může-li přijímat.

Dosáhla-li dobročinnost této vznešené výše, je nejdokonalejším a vrcholným projevem dobrotivosti duše.

Z myšlenek J. Guiberta

ZPRÁVY Z POUTNÍCH MÍST

Byla jsem ve Francii kvůli několika přednáškám, takže vám nemohu dát zprávy z Medjugorje. Ale ráda bych se s vámi podělila o nádherné svědectví, které jsem předtím přijala.

Mary-Jo Chenevert, 37 let, ošetřovatelka v Michiganu (USA), tráví dobrou část svých prázdnin v Medjugorje. Gospa vtiskla svou krásu do jejího čerstvého a radostného obličeje. Jednoho dne Pán pošeptal jejímu srdci, že se setká osobně se Sv. Otcem. Lidsky viděno, je to úplně mimo její dosah, ale hle: jeden polský kněz, P. Milan D... jí nabízí pout' do Říma s několika soukromými audiencemi u Sv. Otce, jehož je osobním přítelem. Mary-Jo formuje svůj tajný plán: promluví Sv. Otci o Medjugorje.

Ale jak je v Římě, papež si zlomí klíční kost a audience jsou zrušeny... Mary-Jo zůstává pevná v své naději; ví, že ho uvidí, a skutečně: poslední večer je jako zázrakem uvedena do soukromých obydlí, spolu s několika Poláky.

Jan Pavel II. přichází poznamenaný bolestí své zlomeniny, paži v obvaze. Proti všemu očekávání se zastaví

u Mary-Jo a svou jedinou volnou rukou jí silně uchopí za rameno. Pak, věc úplně mimořádná, jí udělá nehtem na čele velký kříž, jako by tam chtěl vrýt hlubokou brázdou.

Překvapení, bolest a radost! Mary-Jo z toho zapomíná na Medjugorje... Svatý Otec jí něco říká polsky, ale ona nerozumí ani slovo! Dlouze ji hladí po obličeji a ona nemůže než šeptat: „Můj Bože, můj Bože!“ - tolik v něm vidí trpícího Ježíše.

Pak se papež vzdaluje, už je na 10 metrů zády k ní, odchází... Ona s ním přece chtěla mluvit o Medjugorje! Je po všem? Tu si vzpomene na růžence, které mu přivezla z Medjugorje, které Gospa požehnala při jednom zjevení. Pokouší se svěřit je strážci, aby mu je předal, ale ten odmítá. Tu vztáhne ruku (s růžencí) a vykřikne: „Jsou z Medjugorje!“ - Na slovo „Medjugorje“ se papež otočí a zářivý úsměv mu osvětluje obličej. Vrací se k Mary-Jo. Slzy mu plní oči, svou jedinou volnou rukou bere pozorně růžence a říká anglicky:

„Dělejte vše, co můžete na ochranu Medjugorje!“

„Ale Svatý Otče“, odpovídá Mary-

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

Medjugorje,
25. 12. 1994

Drahé děti!

Dnes se s vámi raduji a modlím se s vámi za mír. Mír ve vašich srdcích, mír ve vašich rodinách, mír ve vašich přáních, mír na celém světě. Ať vám Král míru dnes žehná a dá vám mír. Já vám žehnám a nosím každého z vás v srdci. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

-Jo, jsem jenom obyčejný člověk!“

„Modlete se za ochranu Medjugorje!“ naléhá papež.

Pak se vzdaluje a tiskne k srdci Gospiny růžence.

Bylo to 21. listopadu 1993, ve svátek Panny Marie v Jeruzalémě.

Sestra Emanuela

Pozn.: Prosinčové poselství uveřejňujeme se zpožděním zaviněným nekvalitním přenosem faxu.

SOAP SUMMIT

Rozhodnutí, ke kterým dochází ve vládách a v parlamentech se ve skutečnosti rodí často na zcela jiných úrovních. Zainteresovaným je to známo, ale obyčejní lidé jsou prostě „zpracováni“ a „mydleni“ zprávami sdělovacích prostředků, které se zapojují do stále širší manipulace s veřejným míněním, a té se prakticky není možno vyhnout.

Vrcholná „mýdlová“ konference je toho příkladem. Konala se v Los Angeles v Kalifornii (USA) ve dnech 21. - 22. října 1994. Jejím pořadatelem byl Population Communications International (PCI - Mezinárodní rada pro komunikace v oblasti populace), který se zabývá výrobou propagačních filmů, her a zábavných pořadů, určených pro popularizaci metod kontroly porodnosti, konzumu a životního stylu. Předseda Sonny Fox charakterizoval cíl konference takto: „Musíme se zamyslet nad tím, jakým způsobem prezentujeme ve hrách, seriálech a filmech sex. Kláde se si otázku, zda prezentace předčasného sexuálního styku nezdůrazňuje příliš negativní důsledky“. Jako hlavní mluvčí vystupovala J. Eldusová, ministryně zdravotnictví USA a ozdobou jednání byla herečka Jane Fondová.

Tento summit navazoval bezprostředně na konferenci o světové populaci v Káhiře, která si kladla za cíl nepřipustit, aby počet obyvatel v r. 2025 přesáhl 8,5 miliardy. To není myslitelné bez totální manipulace s lidským myšlením a chováním.

V r. 1932 vydal Aldous Huxley fantastický román „Krásný nový

svět“ (Konec civilizace) . V jedné pasáži vystupuje učitelka sexuální výchovy, která říká: „Většina našich žaček je již samozřejmě „zajištěna“ proti početí. Ale těch 800 dosud nesterilizovaných musíme podrobovat pravidelnému drilu“.

Autor románu zveřejnil v r. 1958 pojednání pod titulem: „Po třiceti letech...“ V úvodu ke kapitole „Přelidnění“ uvádí: „Když jsem psal svůj román „Krásný nový svět“ před třiceti lety, byl jsem přesvědčen, že máme ještě dost času. Úplně proorganizovaná společnost s vědecky promyšleným kastovním systémem, odbourání svobodné vůle pomocí pravidelných kondičních tréninků, rozdělování pilulek pro vyvolání pocitu štěstí, který má udělat stravitelnějším všeobecné zotročení, sugerování myšlenek jakožto nových článků víry ve spánku, to všechno mělo sice přijít, ale ne za mého života, ba ani ne za života mých vnuků“.

A dále říká: „Pokud nás velmocí nezničí atomovou válkou, tak můžeme říct, že v románu „Krásný nový svět“ jsou příznivější podmínky, než jaké uvádí Georg Orwell v románu „1984“, Tam je svět držen jen stra-

chem před tresty. To v mém imaginárním světě jsou tresty mnohem řidší. Uplná kontrola nad lidským chováním a genetické manipulace odstraňují tresty a strach“.

Fantazie romanopisců stojí před realizací. Káhirska konference doporučila, aby se zvýšil vliv nevládních organizací na populační politiku. Sem patří akční programy, jako je program PCI. Nejdříve se šíří nálady proti papeži, pak se začnou napadat všechny podstatné křesťanské hodnoty. Nakonec mají být ti, kteří neztratili rozum a svědomí, právě ti zlí. A tak velkopřemysl videoprogramů a černý tisku, kterých je stále méně, takže ovládají maximum tiskové produkce, šíří novopohanský životní styl, k čemuž mohou významně přispět „sexuální hříčky“ školních dětí. Horečně úsilí o sjednocování Evropy a světa je zakrytou cestou k této celosvětové manipulaci s člověkem. Vidíme to prakticky dnes: vytvořit křesťanský deník se v naší zemi stalo prakticky nemožné, protože zahraniční koncerny, které ovládly náš tisk, jej nepřipustí. Normou se stává vkus, či lépe nevkus většiny, která systematicky nabývá vrchu.

„Jejich myšlení je zavedlo do mar-

ností a jejich zcestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podobu pomíjitelného člověka, ano i ptáků a čtvernožců a plazů. Proto je Bůh nechal na pospas nečistým vášním jejich srdcí, takže zneuctívají svá vlastní těla" (Řím 1,21-24).

Nezní to optimisticky, a přece bylo by bláhové zavírat před touto skutečností oči. Pštroší politika nikomu nepomůže. Tváří v tvář přívalům zla máme dostatek důvodů k opravdové křesťanské naději. „Kde se rozmnožil hřích, tam ještě ve větší míře se projevíla milost“ (Řím 5,20). Když na první Velký pátek vrcholilo drama spásy, stály u kříže jen Maria, Ježíšova Matka, Maria Magdaléna a Jan. K této hrstce věrných připojil Pán konvertitu, který přel po jeho pravici. Ostatní učedníci se rozprchli. Kristovi

odpůrci si mnuli ruce, zlo triumfovalo, ale jen do nedělního rána. Ježíš to všechno předem oznámil a povzbudil své věrné: „Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království“ (Lk 12,32). Ale to se týká jenom těch, kteří jsou připraveni a jejichž lampy hoří (srov. Lk 12,32), kteří dovedou rozpoznat tento čas a posoudit, co je správné (Lk 12, 56n).

Svět je posedlý nečistým duchem. Proč se nám nedaří jej vypudit? Protože takový duch *nevyjde jinak než modlitbou a postem* (Mt 17, 21). Už 150 let jsme mimořádným způsobem upozorňováni, že jako křesťané nemůžeme žít v bezstarostné pohodě a jen si tak *jíst, pít, kupovat, prodávat, sázet, stavět* (srov. Lk 17,25n), ale musíme **žít v modlitbě a postu**. Také Apoštol nás pro Boží milosrdenství vybízí, *abychom přinášeli sami sebe*

jako živou, svatou, bohumilou obět a nepřizpůsobovali se již tomuto světu, nýbrž proměňovali se obnovou své mysli, abychom mohli rozpoznat, co je vůle Boží (Řím 12,1n). A proto *vyjděte z jejich středu, oddělte se, praví Hospodin, ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu a budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami* (2 Kor 6,17).

Prameny:

International Dateline 8-94. s. 2
PCI-Information, TV Guide 8-94
New York

Rösler, R.: Seifen-Gipfeltreffen.
In: Christ und Zukunft s. 1330

Maier, O.: Wo stehen wir.
In: Christ und Zukunft s. 1325

Huxley, A.: Dreißig Jahre danach.
R. Piper Verlag, München
1983, s. 158

-ire-

VÝBOR NA OCHRANU RODIČOVSKÝCH PRÁV

Dne 4. ledna 1995 byl v Brně ustanoven Výbor na ochranu rodičovských práv. Důvodem vzniku Výboru je znepokojující skutečnost, že náš stát má v úmyslu za podpory KDU-ČSL zavádět ve škole povinný předmět sexuální výchovy, jehož náplň má určovat stát bez ohledu na stanovisko rodičů.

Výbor není zásadním odpůrcem jakéhokoliv řešení problému předčasných intimních styků mladých lidí a z toho plynoucích vážných až tragických situací. Nelze však tento problém řešit direktivně a paušálně bez ohledu na vůli rodičů.

Výbor poukazuje na tato hlavní rizika spojená se zamýšleným řešením:

1. V pluralitní společnosti nelze požadovat, aby všichni rodiče podřizovali své názory jednotné státní ideologii.
2. Děti ve škole jsou vedle sebe na různém stupni biologického a psychosociálního vývoje a je nesmyslné předkládat jim v této oblasti nediferencovaný obsah poznatků.

3. Rozdíly v hodnotové orientaci rodičů a pedagogů vytvářejí u dětí riziko konfliktů a stresů.

4. Dosud nebylo nikdy prokázáno, že by větší množství informací z oblasti intimního života poskytnutých dětem od nejranějšího věku rozhodovalo o změně chování a vedlo ke snížení nezdravých sociálních jevů.

Výbor chápe potřebu přípravy dětí pro život v manželství. Nutno však přitom respektovat jak individuální psychický vývoj, tak právo rodičů individuálně posuzovat a volit způsob výchovy ve shodě s jejich přesvědčením.

Je nanejvýš politováníhodný způsob, jakým se v tomto směru angažuje KDU-ČSL, a to postojí, které jsou pro katolíka nepřijatelné.

Výbor uvítá spolupráci a podněty všech, kteří chtějí přispívat k ochraně a lepší výchově našich dětí.

Členy ustavujícího výboru jsou:
Sylva Bernardová a **MUDr. Zdeněk Hejl** (Hnutí pro život, Jihlava),

Mgr. Lucie Cekotová (Okresní rada křesťanských žen, Zlín),

Jan Chlumský (Ochrana nenarozeného a postiženého života, Třebíč),

Dr. Vít Lepil (Klub křesťanských pedagogů, Brno),

MUDr. František Matušina a **MUDr. Bogdan Sikora** (Human Life International-CZ),

MUDr. Květoslav Šipr (Institut pro odpovědné rodičovství, Brno),

MUDr. Olga Tělučilová (Centrum pro rodinný život, Olomouc),

Ing. Ladislav Traxler (Hnutí Rodina, Pardubice),

Ing. Marie Walingerová (Klub křesťanských žen, Brno),

PhDr. Eliška Štaudová (MSZ rada Klubů křesťanských žen, Brno), která je **mluvčím výboru**.

Kontaktní adresa: VOPR, Palackého nám. 7, 621 00 Brno-Řečkovice, tel. (pouze ve večerních hodinách) 05-775894.

Informace a podněty po celý den na tel. číslech:

066-7210566 (S. Bernardová),

067-44425 (Mgr. L. Cekotová)

SEXUÁLNÍ VÝCHOVA - VE ŠKOLE NEBO V RODINĚ?

V posledních týdnech se v tisku, rozhlase i televizi opakovaně hovoří o problémech sexuální výchovy ve škole. Diskusi vyvolalo prosazování koncepce sexuální výchovy, kterou připravil Mudr. Antonín Brzek. V této souvislosti jsme položili několik otázek vedoucímu ústavu rodinného lékařství Lékařské fakulty Masarykovy univerzity v Brně docentu Mudr. Květoslavu Šiproví, Csc.

Jak hodnotíte nedávno předloženou koncepci sexuální výchovy, kterou někteří velmi chválí a jiní nekompromisně odmítají? Pro věřící křesťany je možná překvapivé, že autorem návrhu, který - kromě dalšího - navrhuje sexuální výchovu už v první třídě, je křesťanský lékař a vysoký funkcionář lidové strany...

Považuji za zcela nešťastné, jestliže se určitý přístup k odborné problematice, a tou koncepcí sexuální

výchovy nepochybně je, prosazuje z politických pozic. Vytvořit příznivé podmínky pro to, aby naše děti jednou žily v šťastných manželstvích a rodinách, to je příliš závažný úkol, než abychom měli právo jej zatěžovat stranickými spory nebo soutěžením mezi Prahou a Moravou. Neznám žádnou „křesťanskou“ a „nekřesťanskou“ sexuální výchovu. Sexuální výchova může být dobrá nebo špatná.

Koncepce dr. Brzka je tedy podle vás dobrá nebo špatná?

Na takto položenou otázku nemohu odpovědět jinak než parafrází staršího rčení: Koncepce obsahuje mnoho dobrého a mnoho nového. Bohužel to nové není příliš dobré, a to dobré není zcela nové. Na sexuální výchově se má nepochybně podílet kromě rodiny také škola. Jde však o vymezení obsahu a mezí. Za nevhodné považují dva návrhy: prosazování povinné sexuální výchovy od začátku základní (obecné) školy a požadavek na zřizování samostatných vysokoškolských výukových základů sexuální pedagogiky.

Podle představ dr. Brzka by se tedy sexuální výchova měla skutečně vyučovat již v první třídě?

V konceptu sexuální výchovy se praví: „...Školní sexuální výchova musí nastoupit záhy po vstupu dítěte do školy, tedy v první třídě základní (obecné) školy. V zájmu objektivit je ovšem třeba poznamenat, že podle zmíněné koncepce by se sexuální výchova měla provádět v takovém rozsahu a takovými prostředky, které jsou věku žáků přiměřené. Bohužel není vymezeno, co se přiměřeným rozsahem a přiměřenými prostředky míní.

Jde-li například o vysvětlení rozdílu mezi chlapci a děvčaty, potom nevím, proč by se mělo používat označení „sexuální výchova“. O takových otázkách se nepochybně již dnes hovoří v prvouce.

„Progresivně“ chápaná sexuální výchova jde ovšem mnohem dále. Zúčastnil jsem se semináře o sexuální výchově, který pořádala katedra biologie člověka a biologické antropologie Pedagogické fakulty Palackého univerzity v Olomouci. Mezi přednášejícími byl také pedagog, o kterém se dr. Brzek pochvalně zmiňuje ve své koncepci sexuální výchovy. Na olomouckém semináři pozitivně hodnotil odvalu paní učitelky základní školy, která přibližně pro žáky 3. ročníku uspořádala soutěž ve zručnosti a rychlosti v navlékání prezervativu na model. K potěšení soutěžících vyhrála paní učitelka.

Nedovedu si představit, jakým předpisem by bylo možno stanovit hranice aktivity učitelů tak, aby byly v souladu s představami rodičů.

Hlavním argumentem proti dalšímu rozšiřování sexuální výchovy ve škole je přítomnost dětí o různém stupni biologického i psychosociálního rozvoje v téže třídě. Bez individualizace se v sexuální výchově neobejdeme.

Proč nedoporučujete prosazování kabinetů sexuální pedagogiky a nové učitelské specializace sexuální pedagog?

Nemyslím, že je to zlé, spíše zbytečné. Při diskusi o těchto otázkách

jsme se dr. Brzka ptali, kde jinde v Evropě existují samostatné vysokoškolské výukové základny sexuální pedagogiky. Nedozvěděli jsme se o žádné.

Požadavek na výchovu specialistů pro výuku sexuální pedagogiky na druhém stupni škol rovněž nepovažují za reálný.

Sexuální výchova by měla být spíše součástí ostatních předmětů – zejména biologie – případně výchovy k rodičovství nebo výchovy ke zdraví. Poučení vztahující se k sexualitě tak nebude mít punc výjimečnosti. Nelze přehlédnout, že náležité vědomosti o otázkách sexuální výchovy získávají studenti pedagogických fakult, i dnes v rámci výuky jiných oborů. Např. na Pedagogické fakultě Palackého univerzity v Olomouci je problematika sexuální výchovy součástí výuky pedagogické a zdravotní antropologie, která je povinná pro všechny studenty školy.

Nechtěl bych být v postavení pedagoga, který se rozhodl pro specializaci v sexuální pedagogice, až se po opadu konjunkturálního nadšení pro tuto problematiku dostane do podobné situace jako nedávno učitelé „pracovní výchovy (pozemků)“ apod.

Mnoho rodičů by nepochybně uvítalo, kdyby se sexuální výchova a sexuální poučení uskutečňovalo především ve škole. Nevědí, jak o těchto otázkách s dětmi mluvit.

Sexuální výchova nepochybně do školy patří. Rozhodující podíl odpovědnosti za výchovu dítěte, včetně výchovy morální – a tedy i sexuální – však připadá rodině. Úlohu rodiny nemůže nahradit ani škola. Hromadné poučování individuální přístup nahradit nemůže.

Podle koncepce sexuální výchovy by se měl obsah sexuální výchovy přizpůsobit těm „nejurychlenějším žákům“. S tím nelze souhlasit. Přizpůsobíme-li se těm nejvyspělejšími ostatní děti vystavíme předčasněmu působení příliš podrobných informací. Nemůžeme potom očekávat přiměřenou reakci dítěte. Správně rezonovat může pouze dostatečně vyspělý terén. Riziko předčasné stimulace sexuálního rozvoje je příliš velké. Tvrzení diskutované koncepce, že „při volbě mezi sexuální výchovou nedokonalou a žádnou je lepší alternativou výchova nedokonalá“ je zavádějící. Pro sexuální výchovu uskutečňovanou ve škole platí pravý opak: než špatně, raději vůbec.

Pochybení při provádění sexuální výchovy lze odpustit spíše rodičům než škole. Citová vazba na rodiče brání špatnému pochopení třeba i neobratně poskytovaných informací.

Jak si rodiče mohou svůj úkol usnadnit?

Při výchově našich vlastních dětí nám svého času prokázala dobrou

službu knížka Karla Bečky Jak jsme přišli na svět. Obsahuje konkrétní návody pro sexuální poučení dětí různých věkových skupin. Poslech příložené gramofonové desky případně může doplnit již dříve poskytnuté slovo.

Tuto knihu by ovšem bylo třeba vypůjčit v knihovně. Vy sám jste však autorem několika publikací. Jsou k dostání? Jestli ano, tedy kde a za kolik?

Knížka Hovory o lásce je určena především dospívajícím. Je v ní však i kapitola o sexuální výchově nejmenších. Kniha stojí 29 Kč a je k dostání například v knihkupectví Matice cyrilometodějské v Olomouci. Poštou je možno knihu objednat na adrese Institut pro odpovědné rodičovství Petrov 4, 602 00 Brno. Tentýž institut zprostředkuje i dodávky prodejcem.

V minulých dnech vyšla kniha Přirozené a spolehlivé plánování rodičovství. Popisuje nejmodernější způsob přirozené regulace početí. Obsahuje mimo jiné 46 obrázků a stojí 79 Kč. Pokud čtenáři publikaci nedostanou u svého knihkupce, mohou si rovněž napsat do Institutu pro odpovědné rodičovství, Petrov 4, Brno.

Děkuji za rozhovor.
František Schildberger

PILULKA RU 486

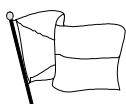
Budou naši lékaři zabíjet pro zisky francouzského chemického koncernu?

Nedělní TV 1 (22.1.) nám ukázala záběr ze zasedání České gynekologické společnosti; tématem jednání byla pilulka RU 486, kterou francouzští výrobci propagují, aby naši lékaři (pokud poruší Hippokratovu přísahu) mohli bez chirurgických nástrojů zabíjet děti našich matek, které zapomněly, že jsou matkami a že „to“, co bude v jejich těle usmrceno, je ČLOVĚK.

O potratové pilulce RU 486 jsme psali v 2., 6. a 15. čísle SVĚTLA (kdo jste ještě tehdy SVĚTLO neznali, můžete si ty články vyžádat). Samozřejmě, pan Dr. Uzel u toho nemohl chybět. Dáme-li se svést, bude náš stát čtvrtým státem na světě, kdo dá k tomuto zabíjení souhlas. Pilulka se propaguje po celém světě s velkým hlomozem (a malým úspěchem): proč se tolik států brání této ostudě lidstva? Co na to řekne náš ministr zdravotnictví a naše vláda? A především I i d é - voliči, kteří si snad ještě přes 40 let komunismu zapamatovali z dětství páté přikázání Boží: NEZABIJES!

Zdalipak se obrátí se svým protestem na Petiční výbor parlamentu ČR (předseda Josef Pavla Sněmovní 4, 110 00 Praha 1)?

JV

KNIHA O TURINSKÉM PLÁTNĚ

„Tajemství turinského plátna“ je název české knihy, kterou napsal profesor Antonín Fantys, dlouholetý šéflékař v Lázních Pyrmont. Autor, který náhle zemřel před třemi roky na zasedání exilového Penklubu ve Výmaru, se v knize zabývá především lékařskými důkazy, které potvrzují pravost plátna. Na knize pracoval několik let. Pro knižní vydání - výňatky vycházely v římském časopise Nový život - vyhledal Fantys v archívech a soukromých sbírkách neznámé fotografie a kresby. Kniha vyjde na jaře v brněnském nakladatelství Moba za podpory Ackermann-Gemeinde.

Tisk ČBK P. M. Fiala

VÝSTAVA SKLA A VITRÁŽE V BRNĚ

V augustiniánském klášteře na Mendlově náměstí v Brně probíhá zajímavá výstava soudobé vitráže v kostelích na Moravě a středověkého skla v zemích Koruny české, kterou připravilo Diecézní muzeum Brno ve spolupráci se Západočeským muzeem v Plzni a Ústavem archeologické památkové péče Brno. Výstava je otevřena do 12. března vždy od úterý do neděle od 10 - 17 hodin.

Tisk ČBK P. M. Fiala

PASTORAČNÍ CESTA MONS. K. OTČENÁŠKA

Náchodsko patří v královéhradecké diecézi k nábožensky zachovalé oblasti. Červený Kostelec, Hronov, Nové Město nad Metují, Náchod s přílehlými vesnicemi malebného podorlicka, tvoří náchodský vikariát s 27 farnostmi a 15 kněžími. V úterý 17. ledna 1995 zavítal mezi věřící tohoto regionu biskup Karel Otčenášek. S kněžími, dětmi, manžely i se starší generací, s těmi, kteří se už nějak apoštolsky angažují, i když někde zatím s malými zkušenostmi, strávil královéhradecký biskup celé odpoledne až do večera.

S kněžími, jako s nejbližšími spolupracovníky, se v budově náchodského děkanství v bratrské atmosféře prohodila řada problémů, s nimiž se

duchovní správci každodenně potýkají. Biskup Otčenášek jim řekl, že laici mají nárok účastnit se poslání Církve a kvasem Kristova evangelia proměňovat prostředí, v němž se při plnění povinností nejčastěji nacházejí. Jsou s duchovními odpovědmi za současný stav společnosti.

V děkanském kostele čekal na svého biskupa velký počet zástupců farních společenství. Při mši svaté zdůraznil biskup ve své promluvě důležitost ducha rodinnosti, který by tolik usnadnil řešení složitých těžkostí v pluralitě názorů politického, hospodářského i náboženského života. V debatě následující hned po závěrečném požehnání zaznělo několik pěkných příspěvků o dlouholetých či počátečních aktivitách náchodského vikariátu.

Tisk ČBK Daria Kalcovská

ZEMŘEL JOSEF KEMR

V pátek 20. ledna se umělecká obec a společenství věřících rozloučily s velkým umělcem a hluboce věřícím křesťanem Josefem Kemrem, hercem Národního divadla. Přestože byl miláčkem publika, minulý režim ho při udělování čestných titulů soustavně přehlížel. Byl člověkem všestranného talentu, který skvěle ztvárnil každou roli, která mu byla svěřena. Způsob podání postav byl originální a přesvědčivý, jeho dikce i mimika odpovídaly roli, takže nutně strhával diváky a připravoval jim nejen velký zážitek, ale zanechával v nich trvalý dojem. Zejména pro venkovské návštěvníky Národního divadla bylo velkou událostí, když mohli tohoto oblíbeného herce shlédnout.

Když jsme se před devíti roky loučili u svaté Markéty s básníkem Jaroslavem Seifertem, Josef Kemr přečetl epištolu. Podal ji přirozeně, ale tak dokonale svým hlasovým tmelem, že hluboce zapůsobila na přítomné věřící i nevěřící a byla velkým vyznáním umělcovy víry.

Josef Kemr docházel na pražské arcibiskupství i v dobách nesvobody, žil starostmi a problémy církve. V době své těžké nemoci, pokud mu

dovolil jeho fyzický stav, se účastnil liturgie v kostele sv. Karla Boromejského při nemocnici Milosrdných sester Pod Petřínem. Po léta navštěvoval bohoslužby u sv. Havla, kam podle možnosti denně docházel. Za své náboženské přesvědčení se nestyděl. Na Tábořsku dodnes vzpomínají na to, s jakou péčí tam upravoval vzhled polních kapliček. Byl si vždy vědom slov Písma o tom, že kdo vyzná víru v Krista před lidmi, toho vyzná i Kristus před svým nebeským Otcem. Ať odpovídá v pokoji!

Ing. Václav Němec

Z Vatikánského rozhlasu - české sekce - jsme dostali plné znění Apoštolského listu Jana Pavla II. TERTIO MILLENNIO ADVENIENTE o přípravě na jubilejní rok 2000. Přeložil P. Josef Koláček. Vydáváme jej jako zvláštní číslo týdeníku SVĚTLA.

Bližší informace na straně 15.

Centrum VÉRITÉ sděluje termíny poutí do Medžugorje:

22-28.3., 12-18.4., 30.5.-6.6., 20.-27.6., 30.7.-7.8., 8.-16.9., 3.-10.10., 5.-11.12., 27.12.-2.1.1996.

Cena: 1550 Kč (návrát 7. den),
1650 Kč (návrát 8. den).

V mimořádných případech slevy. Kněží, bohoslovci a řeholníci zdarma.

Zajišťujeme: tlumočení, přednášky a kontakty s vizionáři, kněžími a komunitami (Oáza míru, markomané).

Poutě doprovází dr. Mráček. Pro druhé organizace poskytujeme tyto služby zdarma, při respektování uvedeného programu, včetně zajištění autobusu z ČR. Odjezdy autobusů z celé republiky.

Příhlášky: Věřité, Kyjevská 13, 160 00 Praha 6.

Informace: tel. 2324617,296524

V nakladatelství VÉRITÉ právě vyšly publikace:

TOTUS TUUS, sbírka mariánských modliteb, kterou připravili bohoslovci z Prahy a Olomouce, církevní schválení, 64 stran, 26 Kč.

MEDŽUGORJE I., druhé vydání, 176 stran, pevná vazba s přebalem, 36 bar. obr., cena pouze 69 Kč, všechny 3 díly 200 Kč.

ZPRÁVY Z MEDŽUGORJE, 7. roč., teologicky recenzované, roční předplatné 58 Kč (vyjímečně zdarma).

Je možné být odborníkem ve svém zaměstnání a zároveň žít náboženským životem v úplné odevzdanosti Bohu?

Ano! Miles Jesu jsou katolickým laickým institutem, který sdružuje studenty a mladé odborníky, žijící společně komunitním způsobem života v úplné odevzdanosti Ježíši Kristu a Panně Marii. Konají tři sliby: slib chudoby, čistoty a poslušnosti. Jejich posláním je být kvasem ve společnosti prostřednictvím svých profesí.

Jsi-li mladý/á, bez závazků a cítíš-li se povolán/á k takovému způsobu života nebo snažíš-li se o rozpoznání své životní cesty, přijď na duchovní cvičení, která budou zaměřena na rozpoznávání povolání.

Ženy: 16. 2. - 19. 2. 1995

Muži: 22. 2. - 26. 2. 1995

Pište nebo volejte: Miles Jesu, Klatovská 20, 602 00 Brno (tel.: 05/744933)

VÝZKUM RELIGIOZITY VÝCHODNÍ EVROPY

V dřívějších komunistických zemích střední a východní Evropy jsou přesvědčení ateisté v menšině. Vyplývá to ze zjištění křesťanského výzkumného střediska MARC (Monrovia-USA) o názorech obyvatel v bývalém východním bloku. Nejvíce jsou ateisté zastoupeni 19 % v evropském Rusku, kde komunismus vládl přes 70 let. 20 % obyvatel se tam považuje za věřící, zbytek se o svém přesvědčení nevyjádřil. 17 % ateistů vykazuje Ukrajina, kde je 22 % věřících. 14 % přesvědčených ateistů a 33 % věřících je v České republice, zatímco Slovensko vykazuje poměr 11:54. V Maďarsku žijí 3 % ateistů a 50 % věřících.

Silně katolické Polsko má méně než 0,5 % ateistů a 80 % věřících. Světonázorová orientace se vždy nekryje s členstvím v určité církvi. Pokud jde o příslušnost k církvím, je v Rusku 66 % a na Ukrajině 60 % pravoslavných, v Polsku 96 % katolíků, v Maďarsku 66 % a na Slovensku 64 %. V České republice tvoří občané bez vyznání 49 % a jsou největší skupinou. Členové evangelických církví tvoří na Slovensku 13 %, zatímco v Polsku, Rusku a na Ukrajině podle výzkumu MARC tvoří malé menšiny kolem jednoho procenta.

MODERNÍ OTROCTVÍ V AFRICE

Závislost afrických zemí na Mezinárodním měnovém fondu a Světové bance brání důstojnému životu obyvatel, prohlásila Panafrická konference Mezinárodní charity. Především v bývalých portugalských koloniích jsou životní podmínky hluboko pod možnostími hospodářského rozvoje. Situaci ještě zhoršují přírodní katastrofy jako sucho aj. Mottem zasedání, které končí 22. ledna, je „Charita jako zdroj naděje pro africkou společnost“. Účastní se ho zástupci 42 afrických zemí.

Tisk ČBK Praha

AZIJŠTÍ BISKUPOVÉ - KRITIZUJÍ SVÉ VLÁDY

Katoličtí biskupové Azie ostře odsoudili hospodářskou politiku svých vlád. Během svého plenárního zasedání v Manile konstatovali, že vlády podporují hospodářský růst na úkor těch nejpotřebnějších. Za velmi škodlivé označili také působení fanatismu v politice a náboženství.

Tisk ČBK Praha

POLICIE O PŘÍPRAVĚ ATENTÁTU NA PAPEŽE V MANILE

Policejní úřady v Manile nyní po-

tvrdily přípravu atentátu na papeže Jana Pavla II. během jeho nedávné návštěvy ze strany muslimských fundamentalistů. Útok na papeže měl vést jistý Abdul Akmút, který se údajně účastnil i útoku na newyorský World Trade Centre.

Tisk ČBK Praha

KARDINÁL MEISNER O CÍRKVI V NĚMECKU

Podle kardinála Joachima Meisnera je církev v Německu vystavena morálnímu, psychickému a kulturnímu tlaku, který její působení ve společnosti ztěžuje. Proto se katolíci musí soustředit na to, aby se stali „znamením víry a ukazatelem Božího království“. Ačkoliv církev v Německu je nanejvýš svobodná a finančně zajištěná, někteří její věřící se snaží přizpůsobit duchovní a morální zásady duchu doby, takže se náboženská podstata zcela vytrácí. „V tomto procesu se pastorače mění v psychoterapii, misijní činnost v rozvojem pomoc, charita v sociální práci, bohoslužba v liturgický folklor a eschatologie ve vnitrosvětskou víru v pokrok“, prohlásil kardinál. V přítomnosti a ještě více v budoucnosti církev potřebuje „silnou víru, která nevyklučuje nic, co je ve světovém katechismu předloženo jako krédo katolické církve“. Taková víra činí církev tím, co jediné jí dává existenční oprávnění: být základním sloupem pravdy, dodal kardinál.

Tisk ČBK P. M. Fiala

KONCENTRAČNÍ TÁBOR V OSVĚTIMI

K 50. výročí osvobození vězňů z koncentračního tábora Oswiecim polský teolog Chrostowski na zasedání Katolické akademie v Cáchách odmítl názor, který je rozšířen zejména v USA, totiž že Polsko kolaborovalo s nacistickým režimem. Toto mínění, které zastávají různé publikace, je přímo šokující. Podle těchto mylných názorů bylo zřízení koncentračního tábora na polském území vyvoláno polským antisemitismem. Naproti tomu, jak říká Chrostowski, nacisté zřídili koncentrační tábor v okupované zemi, kde byl značný počet Židů, kteří byli určeni k likvidaci. Polsko bylo po celé věky centrem židovské kultury, náboženství a duchovního života.

Tisk ČBK Praha

VYHNANCI V CHORVATSKU

Komise „Justitia et pax“ chorvatské biskupské konference zastává stejný názor jako státní činitelé, totiž že UNPROFOR neudělal nic ve směru návratu chorvatských vyhnanců do jejich domovských vesnic. Pokládá

proto za správné neprodlužovat mandát ochranných sborů OSN. Etnické čistky na územích obydlených Chorvaty a obsazených Srby trvá i nadále. Na chorvatském území je na 300 tisíc uprchlíků, kteří nesmějí nazpět do svého domova.

MÍROVÁ SPOLUPRÁCE CHORVATSKÝCH CÍRKVÍ

Vedoucí ředitelé tří největších náboženských společností v Bosně - Hercegovině se radí ve Švýcarsku o aktuální situaci v zemi. Informují též poslance v Bernu o postavení trpících obyvatelstva. Podle kardinála Puljiče, předpokladem mírové spolupráce je dodržování zásad mírového soužití s ohledem na etnické a náboženské pronicpy, jež musí být politiky respektovány a jež mohou přispět k vytvoření důvěry různých národnostních skupin.

Tisk ČBK Praha

NIČNÉ ZEMĚTŘESENÍ V JAPONSKU

Při zemětřesení v městě Kóbe byly téměř úplně zničeny klášter Milosrdných bratří a ústav sociální péče. Obyvatelé ústavu, řeholníci a zaměstnanci jsou podle sdělení provinciatátu Milosrdných bratří v Mnichově v bezpečí. Oba domy náležejí k bavorské provincii. V domě bylo 50 pacientů, kteří byli přemístěni do jiného kláštera na okraji města.

Tisk ČBK Praha

NOVÉ CESTY NA POLI EKUMENISMU

Pro nové cesty v ekumeně se vyslovil generální sekretář Světové rady církví Konrad Reiser. Řekl doslova: „Ekumenický model minulých 20 let, který spočíval částečně nebo zcela na teologickém dialogu, byl velmi užitečný, ale už naplnil své poslání. Dnes se vyskytují nové otázky, na které se dosud nenalezly odpovědi.“ Kladně hodnotil list Jana Pavla II. k začátku třetího tisíciletí Tertio millenio adveniente: „i když tento dopis je určen především katolíkům, je nesen ekumenickým duchem. Na základě této zjevné citlivosti je vážně míněná ekumenická cesta možná“, dodal Reiser.

Tisk ČBK Praha

K JEDNOTĚ KŘESŤANŮ

V rámci týdne modliteb za jednotu křesťanů došlo k ojedinělé události. Benediktini z opatství Ampleforth u Yorku byli pozváni, aby zpívali nešpory v tamní anglikánské katedrále. Došlo k tomu poprvé od reformace v 16. století. P. Benjamin O'Sullivan označil toto pozvání za velké gesto směřující k jednotě křesťanů.

Tisk ČBK Praha

Kořeny New Age

Orientální náboženství

Významnou složkou ideologické základny New Age jsou prvky, které mají svůj původ v orientálních náboženstvích. Jak si ukážeme ještě později, prosazuje se New Age především v těch oblastech, ve kterých svým způsobem selhávala nebo selhávají tradiční západní náboženství. Slabiny v praxi a důslednosti západního křesťanství však dlouho před New Age odhalili protagonisté orientálních náboženství a je možno říci, že svým působením připravili do značné míry půdu pozdějším ideologům New Age.

Tak jak se vědecký a technický pokrok na počátku tohoto století prosazoval především na Západě, kde dominovalo křesťanství, vytvářel se zde komplex nadřazenosti nejen v technické, ale současně i v ideové oblasti. S koloniální expanzí do méně rozvinutých zemí se tam šířilo i křesťanství a v Evropě se vytvářelo přesvědčení, že během ne více než jedné generace se křesťanství stane dominujícím celosvětovým náboženstvím. S takovými názory vystupovali protestanté Samuel M. Zwemer nebo John Mott nebo i belgický katolický misionář Louis Kervyn (Méthod de l'apostolat modern en Chine, Hongkong 1911). Vliv, jaký mělo šíření křesťanství na orientální náboženství, nebyl v té době náležitě zhodnocen a jeho nečekané ovoce se projevilo v pozdější době. Úměrně k tomu, jak kolonizace, aniž by to byl její záměr, probouzela v koloniálních zemích národní sebevědomí, i křesťanská misie přivodila nepředvídanou renezanci domácích náboženství a inspirovala je k duchovní protiofenzívě, jejichž důsledků jsme svědky až do současné doby.

Již na počátku 19. století v souvislosti s expanzí britské Východoindické obchodní společnosti, která pronikala z Bombaye, Madrasu a Kalkaty hlouběji do vnitrozemí a obsazovala zde mnohá území, vytvářel se prostor pro anglikánskou misijní činnost. Docházelo tak k myšlenkové konfrontaci mezi hinduismem a křesťanstvím. Tato konfrontace vyústila uvnitř hinduismu do reformního hnutí. Jako jednoho z představitelů můžeme jmenovat **Ram Mohana Roye** (1772-1933), který byl zaměstnancem Východoindické společnosti. Křesťanství na něho silně zapůsobilo, ale nestal se křesťanem, nýbrž zaměřil se na reformu hinduismu. Učil se hebrejsky a řecky, aby mohl číst Starý a Nový zákon v originálu. Zasadil se o zrušení některých hinduistických

obyčejů, jako bylo pálení vdov. K zrušení jiných, jako byly dětské sňatky, kastovní systém, došlo až mnohem později. Zasadil se o zavedení monoteismu. Jeho přívrženci vytvořili tzv. Brahma-samaj (Společnost brahmínských věřících). Jako první Ind se přeplovil přes oceán a zemřel v Bristolu. Za jeho nástupce **Debendranatha Tagore** v r. 1850 bylo oficiálně prohlášeno, že védy nejsou neomylné. Největším propagátorem nového hnutí byl **Keshab Chandra Sen** (1838-1884), který první přišel s myšlenkou **univerzálního eklektického náboženství**, které by obsahovalo to nejlepší ze všech světových náboženství s dominantním postavením Ježíše Krista.

Reakcí na toto hnutí byl tzv. **Arya-samaj** (Arijský svaz, založen r. 1875), jehož zakladatelem a vedoucí postavou byl **Daynand Sarasvati** (zemř. 1883). Rehabilitoval védy, přiklonil se k monismu, přičemž jeho jediný Bůh má podobné rysy jako Bůh bible, je pravzorem všeho stvoření a je jediný hoden úcty. Stavěl se za odbourání sociálních protikladů. Arijský svaz odmítal jinak všechno „západní“, včetně křesťanství.

O syntézu Brahma-samaje a Arya-samaje se pokusila Ramakrishnova mise **Sri Ramakrishny** (1836-1886). Byl to mystik, který se vyznačoval dobrotou srdce a láskou ke všemu stvoření. Ačkoliv sám byl velice tolerantní, jeho následovníci postavili proti absolutním nárokům křesťanství univerzální nárok hinduismu jako náboženství budoucnosti pro celý svět. Pod vedením velmi vzdělaného a nesmírně agilního **Svami Vivekanandy** (1862-1902) se hnutí zformovalo do podoby mnišského řádu. Vliv křesťanství dokumentuje skutečnost, že mnichové Ramakrishnovy mise kromě spisu Bhagavadgity nosili a denně četli Kempenského Následování Krista, které přeložil sám Vivekananda. Vivekananda odjel do USA, kde v r. 1893 na světovém kongresu o náboženství v Chicagu představil hinduismus jako duchovní sílu, která je schopná překonat západní materialismus a je korunou a syntézou všech náboženství. Působil na Západě po dobu čtyř let a založil několik středisek v USA a v Anglii.

Co bylo pro působení tohoto misionáře hinduismu příznačné, bylo, že se neomezil jen na slovní hlásání, ale dal do pohybu velkolepý sociální program, který obsáhl všechny oblasti lidské činnosti od útluků pro sirotky a starobince přes základní školy až po tiskárny, nakladatelství a univerzity. Vytvořil tak moderní protipól křesťan-

ské misie. Z tohoto podhoubí pak vzešel **Sri Aurobindo** (1872-1950), který se proslavil jako tvůrce *rozšířeného vědomí, integrální jógy* a prorok gnostického „nadčlověka“.

Studoval v Anglii. Po návratu se vrhl do politiky jako revolucionář v Bangladéši, kde se ocitl 1908 ve vězení, v němž strávil dva roky. Čas prožitý ve vězení využil k meditacím a vyšel odtud jako nový člověk s neobyčejnou přitažlivou silou. Praktická realizace křesťanství, jak ji poznal na Západě, byla pro něho hlubokým zklamáním a odtud pramenilo přesvědčení, že je má vystřídat reformní hinduismus. Své myšlenky taky prakticky realizoval založením ashramu (kláštera) v Pondicherry, který má spíše charakter avantgardního města a dokonale hospodářskou, sociální, kulturní i sportovní vybavenost. Jeho cílem bylo pomocí integrální jógy rozšířit sebevědomí mladých lidí. Již za jeho života se po celém Západě vytvořil, centra Sri Aurobinda. Jeho mentalitu charakterizuje *všeobjímající láska*, kterou je třeba hlásat knihami, poselstvími a dopisy. Dalším protagonistou nového hinduismu je **Sri Radhakrishnan**. I podle něho prý má hinduismus šanci stát se novým světovým náboženstvím.

K dalším významným osobnostem tohoto okruhu patří **Rabindranath Tagore**, pro kterého je Kristus ztělesněním všeho krásného a něžného a zaslouží si tedy, aby stanul mezi indickými božstvy jako jeden z dobrých guruů. Tak na něj pohlížel i **M. Gándhí**. Hindové ovšem vytýkají Kristovi zásadní a neodpuštělný omyl, že se nechal ukřižovat, což je pro hinda krajně pohoršující.

Tento reformní hinduismus svou protiofenzívou nejenže velice ztížil křesťanskou misii v Indii, ale stal se jedním ze zdrojů infiltrace hinduistického myšlení i praktik v západních zemích a vytvářel tak živnou půdu pro vznik ideologie New Age.

Také buddhismus věnuje velkou pozornost svému misijnímu působení na Západě. 17. května 1954 byl zahájen v Rangoonu 6. koncil, kterého se účastnilo 2500 buddhistických mnichů. Koncil trval dva roky. Jedním z hlavních bodů bylo kritické přezkoumání překladů buddhistických knih do angličtiny, aby byly použitelné pro misijní působení v Evropě a v Americe. Bylo založeno velké nakladatelství a centrum buddhistické mise, jehož ředitelem byl **Anagarita S. Sugatananda**, vlastně Američan Francis Story, který konvertoval k buddhismu. Takovito konvertité sehrávají důležitou roli při šíření buddhismu na Západě. ☉

➤ Buddhistická společnost má své centrum v Mnichově, Curychu, Paříži i ve Vídni. Stejně tak jsou tato centra v Anglii a USA. Po vzoru křesťanské charitativní činnosti začali také buddhističtí mnichové zakládat sirotčince, nemocnice, školy pro postižené, spolky pro propuštěné zajatce apod.

Na kolumbijské univerzitě působil **Daitez Teitaro Suzuki**, který silně

ovlivnil americké psychology a psychiatry zen-buddhismem. S jeho působením souvisí vznik meditačního centra zen-buddhismu v New Yorku. Pro zahraniční studenty zřídil v Japonsku v Kyotu Institut pro studium zen-buddhismu. To, co se v současnosti propaguje na Západě jako neobuddhismus a co vstoupilo do myšlení New Age, je ovšem jakýsi poloracionální, polosentimentální

odvar původního buddhismu.

O renezanzi a modernizaci buddhismu se výrazně zasloužil již v 80. letech min. století Američan, teosof Henry Steel Olcott, mimo jiné tím, že dal významný podnět k vybudování buddhistického vzdělávacího systému.

pokračování příště

-15-

MILÉ ČTENÁŘKY, MILÍ ČTENÁŘI

Přijměte náš pozdrav a upřímné poděkování za všechny dopisy, které jste poslali do naší redakce. Nejraději bychom odpověděli každému z Vás osobně, ale omlouváme se, protože to v současné době opravdu není v našich silách. Jsou to dopisy, které nám děkují, které nás povzbuzují, které nás ujišťují o Vašich modlitbách a duchovní podpoře. Ujišťujeme Vás, že tuto Vaši duchovní podporu velmi zřetelně pocítujeme. Je tu i několik dopisů, které obsahují kritiku, připomínky, nespokojenost či výhrady. Ty jsou pro nás stejně cenné a neméně Vám za ně děkujeme. Každému dopisu však věnujeme patřičnou pozornost a snažíme se uplatňovat a respektovat došlé připomínky.

Někdy se ovšem dostáváme do situace, že kdybychom beze zbytku vyhověli jednomu čtenáři, vyvoláme tím nevyhnutelně nespokojenost jiného čtenáře, který je opačného názoru. Za statě, které se zdají jedněm příliš náročné, nám jiní děkují a pochvalují si, že je třeba využívat při výuce náboženství a při přednáškové činnosti. Domníváme se dokonce, že by nebylo dobré za každou cenu se přiklánět vždy k názoru většiny a nedbat na to, co vyhovuje těm ostatním. Kdybychom byli národem s 80 miliony obyvatel, mohli bychom si dovolit vydávat několik časopisů diferencovaných podle jednotlivých okruhů čtenářů. Při současném počtu potenciálních čtenářů by to však bylo zcela neúnosné. Nezbyvá tedy, než aby náš týdeník byl tabulí prostřenou pro hosty s rozmanitými nároky. Najde-li v něm za této situace každý něco svého, znamená to nutně, že tam

najde i něco, co je určeno čtenářům s jiným okruhem vzdělání a zájmů.

Přiznáváme zcela otevřeně, že nebylo záměrem vydavatele, aby Světlo plnilo roli oddechového čtení s náboženskou tematikou. Pokud je to však jen trochu možné, snažíme se, aby články byly čtivé, nejen poučné, ale i povzbuzující, je-li třeba, tedy i varující. Uprostřed záplavy informací, které mají často protichůdný, matoucí a zavádějící charakter, snažíme se o to, aby Světlo podávalo jasnou orientaci, přičemž se opírá o ty tři stěžejní sloupy naší víry, o jaké se opíral sv. Jan Bosko, a to je: eucharistický Ježíš, Panna Maria a Svatý Otec. Věřícím, kteří musejí žít uprostřed světa, který je stále rafinovaněji a usilovněji odvádí od Boha k pozemským statkům a měřítkům, snažíme se pomáhat žít upřímným křesťanským životem z víry, aby byli pro své bližní světlem a solí. Máme touhu s Boží pomocí probouzet v našich čtenářích zdravé sebevědomí křesťanské důstojnosti a obracet jejich pohled ke skutečným hodnotám, i když jimi svět pohrdá. Máme zato, že nežijeme v době poklidné bezstarostnosti, ale v době rozhodujícího napětí mezi královstvím Božím a královstvím tohoto světa. Směřujeme k tomu, aby se upřímně věřící křesťané semkli jako jedna rodina pod mateřským pláštěm Panny Marie kolem Nástupce Petrova, který vede Boží lid bezpečně ke Kristu.

Prosíme Vás tedy, jestliže se na stránkách našeho časopisu setkáte někdy s články, které jsou pro vás náročné, sneste to trpělivě s ohledem na jiné čtenáře, kteří na takové články čekají, protože je pro svůj duchovní

život a pro svou práci potřebují. Mějte tolik důvěry a křesťanského pochopení, že i takové články mají svůj smysl. Snad by tu byl možný i takový přístup, že by se občas v místech scházely kroužky čtenářů, v nichž by ti vzdělanější v besedě a dialogu zpřístupňovali těm druhým ty stránky, které jsou pro ně náročné.

Jsme si vědomi, že texty katechezí Sv. Otce nepatří k snadnému čtení. Ale je také pravdou, že Světlo je jedinou tiskovinou, kde se s těmito katechezemi může český čtenář pravidelně setkávat, a má je tak trvale k dispozici. Vzniká tak postupně neocenitelná pomůcka pro homiletickou i katechetickou práci.

Za 17 měsíců své existence i Světlo po počátečních obtížích bez reklamy a propagace svým vlastním obsahem a zaměřením získalo nezanedbatelný okruh čtenářů, kterých stále přibývá. Bez Božího požehnání a pomoci Panny Marie by to bylo nemyslitelné. Jsou však stále místa, kam s ohledem na předsudky a předpoklady nemůže proniknout. Nemůžeme mít za zlé těm, které zatím Světlo neoslovuje, a předpokládáme, že i oni jsou tolerantní k těm, kteří Světlo potřebují a dále doporučují.

Svěťujeme celou naši práci i celou naši čtenářskou obec do ochrany Panny Marie a prosíme Vás o vytrvalé modlitby a trpělivost, když něco nedopadne tak, jak byste očekávali.

Není nás tak mnoho, a bylo by to neštěstí, kdybychom netáhli za jeden provaz.

Redakce

Sborník k svatořečení Jana Sarkandra v redakci prof. Dr. Jaroslava Němce a prof. Dr. Vojtěcha Tkadlčíka vydala Matica cyrilometodějská v Olomouci s titulem

Kněz a mučedník Jan Sarkander

Po skvělém úvodu arcibiskupa Mons.J.Graubnera a básni biskupa Mons.J.Hrdličky následuje důkladná historická studie Dr. Jindř. Zdeňka Charouze OPraem. „Hlas v ml-

čení“ s poznámkami a bibliografií. Dr. Rudolf Zuber odpovídá na otázku: Je svatořečení Jana Sarkandra oprávněné? Prof.Dr.J.Němec (z Kongregace pro svatořečení) uveřejňuje svůj Rozbor dokumentů o kanonizaci Jana Sarkandra a prof. Dr. V. Tkadlčík zdůvodňuje, „Proč právě nyní?“. Studie „Jan Sarkander ve výtvarných dílech“ je od Bohuslava Smejkal. Sborník doplňují básně Ivana Slavíka, Františka Trtílka a Jana Dokulila.

128 stran textů uzavírají resumé německy a polsky a 24 stran barevné obrazové přílohy na křídlovém papíru. Barevná lakovaná obálka. Celkem 162 stran, cena 60 Kč.

K novinkám, které jsme Vám oznámili v předešlém čísle SVĚTLA přibývá tato aktuální publikace. Objednejte si ji na adr.:

Matica cyrilometodějská, Dolní nám. 24, 771 00 OLOMOUC.

Miroslav Brunclík

SVATÝ VÍT

Co Praha bez dějin?
Jen prozaický dnešek
a Praha bez svatých jen hřích

vnímal jsem v šeru tich
hovor jenž nesl se zde šeptem
nade mnou Svatý Vít

Velechrám lidu minulost dnešek
svatá koruna Čech
v majestátním svém věkovitém klidu
chrám českých králů a mučedníků
v němž tichý šepot zněl

chorálem věků plných vzlyků
jenž v srdci se mi chvěl
a v mystickém zde šerosvitu

svůj český hymnář k srdce štítu
jsem přitištěný měl
s růžencem slzí jenž v tom tichu
slza po slze zněl...

Co Praha bez dějin?
Jen samý chvat a spěch
bazar tuzex a výstaviště
a vyšumělý lesk

Jen kuplet lásky koupěchtivé
v níž srdce usýchá a hyne
v prchavých starostech

Kdo dnes jde cestou kříže s Kristem
kdo podstupuje se svým lidem
v exodu dějin věkovitém

až po tyto dny mučednickém
ať skryt či obětí své krve
co církev tisíc let?

Slyšel jsem v zdech i v hloubi srdce
osloven v tichu svatým Vítem
Václavem českým mučedníkem

Co Praha bez dějin
a národ bez církve?

Modlíme se se Svatým otcem

Úmysly Apoštolátu modlitby na únor 1995

1) Úmysl všeobecný:

Aby se katolické církve ve východní Evropě mohly rozvíjet svobodně, spravedlivě a v lásce.

2) Úmysl misijní:

Ať všechna řeholní společenství žijí plně misijní rozměr svého povolání.

Z pověření vděčných medjugorských poutníků z italského Milána a Lecce rozšiřujeme zdarma brožuru (152 str. A5) **Otevřete svá srdce Marii, Královně míru**. Obsahuje kázání otce Tomislava Vlašiče OFM a otce Slavka Barbariče OFM z období od velikonoce 1984 do konce roku 1984.

Knihu pošleme zdarma těm, kdo o ni projeví zájem a uvedou ji na objednávce spolu s jinými knihami z naší nabídky.

ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ

Redakce oznamuje zvláštní vydání SVĚTLA, které bude obsahovat **Apoštolský list Jana Pavla II.**

TERTIO MILLENNIO ADVENIENTE o přípravě na jubilejní rok 2000. Přeložil P. Josef Koláček, Radio Vaticana, česká sekce. Protože jde o dvojnásobný rozsah normálního čísla, a to navíc k plánovanému (a doufejme, že už i předplaceným) 52 sešitům, pošleme je jenom těm čtenářům, kteří o ně projeví zájem a nejpozději do 15. února 1995 nám pošlou (na koresp. lístku) objednávku:

Matice cyrilometodějská,
Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc
Objednávám kusů Zvláštního vydání SVĚTLA (Apošt. list) po 8 Kč za kus.

Adresa:

.....

PSC - - - - -

(Píšte svou adresu, prosíme, čitelně!)

Jsmo přesvědčeni, že většina čtenářů si nenechá ujít tuto příležitost získat tak zajímavý a důležitý dokument.

AVETOUR DO IZRAELE

Jedinečná možnost k životní pouti do Svaté země za mimořádnou cenu. IZRAEL 28.4.-17.5.95 - 15300,-Kč!!!

Doprava autobusem a lodí přes Rodos a Kypr (zastávky), prohlídka antického Řecka, 8x ubytování v Izraeli, snídaně, pojištění, víza, duchovní doprovod a průvodce.

Přihlášky a informace: Jiří Chválek, Družstevní 995, 518 01 Dobruška tel. a fax - 0443/21929

AVETOUR DO MEDŽUGORJE

12.4. -18.4. 1995 (na velikonoce)
19.4. -25.4. 1995, 4.5. - 10.5. 1995
a 21.6. - 27.6. 1995 (na výročí zjevení Panny Marie)

Cena vždy 1700,- Kč.

Nástupy dle možností - Dobruška, Hradec Králové, Svitavy, Ostrava, Nový Jičín, Olomouc, Přerov a Brno.

Přihlášky a informace: Jiří Chválek, Družstevní 995, 518 01 Dobruška tel. a fax - 0443/21929

PERLA MORAVY - BLAHOŠLAVENÝ JAN SARKANDER

Část 11.

„Blahoslavený, komu nejsem kamenem úrazu.“ (Mt 11,6)

Kněz Jan Sarkander působil postupně v 6 farnostech

V době Jana Sarkandra vládl v českých zemích císař a král z rodu habsburského Rudolf II. (1576-1672). Ten měl důvodné podezření, že ho chce zbavit trůnu jeho mladší bratr Matyáš. Když pak Rudolf nesouhlasil s Matyášovými politickými a vojenskými ujednáními v Uhrách, odhodlal se skutečně Matyáš ke vzpouře proti Rudolfovi (roku 1608). K Matyášovi se přidala i moravská šlechta. Tím se Rudolf octl v tísni. Toho využili nekataličtí stavové (páni, rytíři a města) a vymohli na Rudolfovi svobodu pro vyznávání protestantské víry (Maje-

stát 1609). Tím značně stouplo sebevědomí českých stavů. Brzy dokonce sami povolali do země Matyáše a přiměli Rudolfa, aby se trůnu vzdal (1611). Za vlády Matyášovy (sídlil ve Vídni) moc stavů rostla, protestantství se u nás šířilo - a s ním postupovalo i poněmčování šlechty.

Dobu vyznačovalo napětí mezi králem a stavy, mezi protestanty a katolíky. Snahy náboženské a politické se vzájemně proplétaly, soužití lidí trpělo pletichářstvím, podezíráním a nedůvěrou. V takové době se stal Jan Sarkander knězem (1609).

Jak křivolaký byl vývoj událostí, tak křivolaký bude i životní běh kněze Jana Sarkandra.

Živě mu tanula na mysli výzva biskupova z jáhenského svěcení: Dbejte, aby se o vás mohlo říci: „Blahžení ti, kteří zvěstují pokoj.“ Sarkander ví, že to nebude jednoduché.

Obtížnost poslání hlasatele Božího pokoje nezatajil ani Pán Ježíš svým učedníkům: „Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky. Buďte tedy opatrní jako hadi a prostí jako holubice. Mějte se však na pozoru před lidmi; neboť budou vás vydávat soudům a budou vás bičovat ve svých synagogách, budete vedeni před vládcem a krále kvůli mně...“ (Mt 10,16-18).

Sarkander si byl vědom toho, že mimořádně těžká situace pro katolickou víru vyžaduje od kněze mimořádnou horlivost. Chtěl také vyrovnat průtahy ve vlastním rozhodování o povolání ke kněžství. Svou horlivost přímo vybičoval.

Po vysvěcení pomáhal v duchovní správě opět svému bratru Mikulášovi v Opavě. Tam měl poznat, jak může být nevďěčně stát se knězem. Kardinál Dietrichštejn jej brzy ustanovil do Jakaře u Opavy. Ale dříve než tam

☛ Jan Sarkander nastoupil, požádal kardinála, aby jej jaktařské fary zbavil. Příčinou toho byly zápletky bratra Mikuláše s opavskou městskou radou. Šlo o hmotné vydržování opavského duchovenstva. V průběhu jednání byl Mikuláš v Praze. Opavští stavové zachytili dva jeho dopisy. Jejich obsah si vzali za záminku, aby obvinili Mikuláše z přípravy spiknutí proti Opavě i zemi moravské. Kardinál Dietrichštejn - aby předešel horším věcem - dal Mikuláše Sarkandra uvěznit v Olomouci, pak v Brně a ve Vyškově. A Janovi rozkázal, aby do záležitostí bratrových nezasahoval.

Pak požádala o Jana Sarkandra za faráře městská rada v Uničově. Sarkander tam nastoupil v říjnu (1609) a pobyl tam jen do prosince. Záležitost bratrova mu nedala pokoje. Vyjednával ve prospěch bratrův ve Vídni i u císaře Matyáše v Prešpurku (Bratislavě). Také bratra ve Vyškově navštívil. Zakrátko však Mikuláš Sarkander z vyškovského vězení uprchl, Jan byl obviněn, že mu k útěku dopomohl, a tak se teď dostal do vězení on sám.

Kardinál Dietrichštejn - aby neulpívala vina na neviných - rozkázal konat vyšetřování co nejpřísněji. Po půdruhém roce vyšetřovací vazby

v Olomouci a v Kroměříži byl Jan Sarkander z vězení propuštěn. Byla prokázána jeho nevinna a navíc se za něho zaručili nějací známí z Kroměříže nebo z okolí.

Kde ho ale teď budou chtít za faráře? Byl ve vězení! Už je poznamenán! Už budou říkat: „Dejte si na něho pozor! A raději s ním ani mnoho nemluvejte.“

Ale i tento těžký úděl má svou útěchu. Pán Ježíš byl též ve vazbě. Sice jen několik hodin, ale byl!

A koho stihne osud zlodějí, nemusí být proto ještě zlodějem. Co všechno postihlo našeho Pána!

Ježíš sám - vědom si pozemskosti svého pozemského života - praví: „Blahoslavený, komu nejsem kamenem úrazu“ (Mt 11,6).

Jan Sarkander se jen potěšil, když se stal opět farářem. Tentokrát v Charvátcech u Olomouce (r. 1611).

Byl tam však jen dva měsíce, a ty nebyly šťastné. Měl s charvátskými nedorozumění kvůli hmotnému zajištění - a kvůli bohoslužbám samotným. Jan chtěl mít hned vše podle předpisu a nesouhlasil s některými písněmi. Sám kardinál jej musel napomenout, že v tak smutných dobách je nutno postupovat i v bohoslužbách v duchu mírnosti a tak, aby byl zachován pokoj.

Dalším působištěm Sarkandrovým se staly Zdounky (1612-1615). Tam se konečně cítil lépe. Před jeho příchodem tam konal misie jezuita P. Jan Drachovský. Sarkander horlivě v započaté katolické obnově pokračoval. Obcházel rozlehlou farnost, posluhoval svátostmi. Za něho byla opravována kostelní věž (jak dosvědčuje listina, nalezená ve staré věžní báni roku 1796).

Kardinál uznal Sarkandrovu horlivost a na znamení důvěry jej vybavil mimořádnými zpovědními pravomocemi. Sarkander měl patně radost ze svého působení. Tenkrát poslal mariánské družině do Olomouce 2 zlaté, aby tak projevil svou vděčnost za duchovní dobrodiní, kterých se mu právě v této studentské družině dostalo.

Se zdouneckými zkušenostmi odešel Jan Sarkander do Boskovic (1615). Tam už skoro 50 let nebylo katolického kněze. Sarkander tam obnovoval katolickou víru opět s vydatnou pomocí jezuitských misionářů.

Po roce byl přeložen do Holešova. A co dosud prožil, stalo se mu průpravou k tomu, co ještě prožije.

Mons. Erich Pepřík

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásilek povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.
